

Základní umělecká škola Vrané nad Vltavou historie — současnost

Pavλίna Kourová ————— Natálie Lupienská

DRAMATICKÝ
ODBOR SOKOLA VE VRANÉM

ORCHESTRÁLNÍ A PĚVECKÝ SBOR
VE VRANÉM MVL.

provede
v rámci týdne české osvěty
svaží

I. HUDEBNÍ AKADEMII

Dirigent: Frant. Pionosil.

Pořad:

B. Smetana: Předehra k operě «Hubička»
F. Procházka: «Gavotte empire» zpívá Anna Lacinová
Ant. Dvořák: Slovenský tanec č. 4 F dur
Ant. Dvořák: «Kde duch můj všim» zpívá Věra Janderová
B. Smetana: Aria «Když Zdeněk mluví» z op. Dějbor zpívá Jan Jandera

Přestávka

Ant. Dvořák: Slovenský tanec č. 8 G moll
Zd. Fibich: «Pobes» ze sbírky «V polévce» zpívá Marie Kutlová
Ant. Dvořák: Aria «Máličku na nebi» z op. Rusalka zpívá Míra Mostecká
B. Smetana: Scetett z opery «Přidaná nevěsta» zpívají: Věra Janderová, Jolana Kalíšová, Marie Kutlová, Ant. Braidl, Jos. Brabec a Otta Dörfel
B. Smetana: «Vánoš mládežní duetta» z op. «Prodaná nevěsta» zpívají: Míra Mostecká a Jan Jandera
Václav Blodek: Fantasia na motivy z opery «V tučňák» zpívají: Věra Janderová, Marie Kutlová, Jan Jandera, Otta Dörfel a pěvecký sbor.

Orchestrální sbor:
G. Liebich, kapelník z Prahy
J. Kloudek, kapelník z Dobrušky
J. Kubel
J. Binder
A. Braidl
J. Kopiczek, kapelník
J. Štastný
K. Musil
V. Jáhoda
K. Medved
L. Smolik
J. Zikl, řidič ut. vv.
L. Nový, ml.
O. Fermanek
A. Mostecký, prof. hudby
L. Nový, st.
J. Zikl
M. Král, Zbraslav
Cermák
F. Zelenka
A. Capek
J. Dragoun, ml. } Zbraslav
J. Havlíček
K. Matys
V. Žalud, Hvozdnice
J. Havlíček
J. Holeček
J. Havlíček
J. Nagel, Davle
R. Štastný, kapelník

Solisté:
Míra Mostecká, absol. stát. konservatoře v Paříži sopran
Věra Janderová
Anna Lacinová
Jolana Kalíšová
Marie Kutlová
Jan Jandera
Ant. Braidl
Jos. Brabec
Otta Dörfel

Pěvecký sbor:
Anna Petrová
Mílena Štrajčková
Jarka Kutlová
Vlasta Janderková
Marie Perlová
Marta Kalíšová
Vlasta Bláhová
Klára Řihová
M. Kalíšová
Marie Ziklová
Hana Braidlová
Marie Haršová
Ema Trachtová
Marie Tošnerová
Slávka Papoušková
Anna Škyrová
Božena Urbanová
J. Bozděch
J. Štáner
O. Braidl
J. Křížek
V. Říha
K. Vašíček

TELOVČIČNÁ JEDNOTA «SOKOL» VRANÉ MVL.

ORCHESTRÁLNÍ A PĚVECKÝ SBOR

pořádá dne 6. dubna odpoledne i večer sváží

II. KONCERT.

Dirigent: Frant. Pionosil. Solista: Jiří Seifert, kragol, člen Opery Studia v Praze.

POŘAD:

- F. Rotov: Předehra k operě «Alessandro Stradella»
- W.A. Mozart: Menuet z Divertimenta D-dur
- W.A. Mozart: Menuet ze Symfonie E-dur
- Ant. Dvořák: Valčík č. 1 A-dur
- Judith Seidl: Rondo pro ženský sbor a orchestr. Provede Jiří Seifert.

Přestávka

- Ant. Dvořák: Polonéz E-dur
- Ant. Dvořák: Slovenský tanec č. 3 A-dur
- C.M. Weber: Koncert pro ženský sbor a orchestr
1.) Allegro ma non troppo
2.) Rondo Provede Jiří Seifert.
- Bedřich Smetana: Píseň česká pro smíšený sbor a orchestr. Provede Pěvecký sbor.

Začátek koncertů: odpoledne v 16 hodin, večer ve 20 hodin.

Jan z Hvězd:

PÍSEŇ ČESKÁ.

Píseň česká slavná znívá
v chrámu Páně když se zpívá
kde duch prost vši pozemšťáků
na perutech pobožnosti
k vyšším stánům záludů.
Píseň česká slavná znívá
když kd. «Svatý» zpívá.

Píseň česká sladce plyne
z úst divnyků když se víne.
Jako moři květinami
když počítáček lučinami
ku své řece pospíchá.
Píseň česká sladce znívá
divoťo když o lásko zpívá.

Píseň česká líbe znívá
kdy společně se zpívá.
Jako když větrci moje
lásku v vítrvami hře,
tak tu rozmar s námi hra.
Píseň česká píseň znívá,
když ve spolek se zpívá.

Píseň česká srdce jimá
brzy proudí, brzy hřímá
někdy lohadou oplývá,
jindy zálem se odívá,
tu zos fraňeš šibbová.
Najvětšího ale znívá,
lásku k vlasti když rozhlívá.

Orchestrální sbor:
Liebich I. G.
Tímbo Josef
Suzana Vlna
Braidl Antonie
Kubel Jindřich
Binder Josef
Štastný František
Kopiczek Jaroslav
Musil Karel
Nehodě Karel
Radhošť Josef
Štastný Vladimír
Pisa Annet
Zikl Josef st.
Fermanek Oldřich
Nový Ludvík
Zikl Josef ml.
Svoboda Josef
Nový Josef
Holeček Jan
Nagel Josef
Havlíček Josef st.
«Kameru Jaroslav
Kral Miroslav
«Smláček Stanislav
Zelenka František
Habi Alois
«Sail Jiří
«Novák Karel
«Arkoš Karel
«Mlánek Jindřich
Smolik Vladimír
Sedláček Jan
Havlíček Jaroslav
Matys Karel
Havlíček Josef ml.
Žalud Václav
Štastný Rudolf
tympani

Pěvecký sbor:
Blahová Ema
Buclová Libuše
Cechová Jarmila
Dvořáková Anna
Holečková Karel
Janderková Vlasta
Janderová Věra
Kalíšová Jolana
Kalíšová Marta
Kutlová Jarmila
Lacinová Anna
Mířenová Marie
Perlová Marie
Petřalová Mílena
Růžková Růžena
Soukupová Zdenka
Trachtová Ema
Bucilová Hana
Čistáková Helena
Havšová Marie
Kalíšová Marie
Kutlová Marie
Papanová Jaroslava
Perlová Jarmila
Škyrová Anna
Tošnerová Marie
Urbanová Božena
Ziklová Marie
Hamoná Alais
Hánilová Václav
Jandera Jan
Máton Antonie
Rytíř Ladislav
Štáner Jaroslav k. h.
Štáner Josef
Veselý Ladislav
Bartoš František
Brubec Josef
Čížek Jaroslav
Dörfel Otta
Jandera Václav
Klášek Josef
Máton František
Říha Václav
Soukup Ladislav
Urban Oldřich

FOTO JULIA WESELY

„Základní umělecké školy tvoří kořeny naší kulturnosti, naší lásky k umění. Ve světovém měřítku jsou zcela unikátním vzdělávacím systémem, který je třeba hýčkat, rozvíjet a podporovat. „ZUšky“ jsou natolik tradiční součástí naší kulturní identity, že jsou chápány společností jako zcela samozřejmé. Představují však nenahraditelné prostředí, kde se děti setkávají s uměním a mají příležitost jej systematicky poznávat. Pomáhají objevit talent v dětech, rozvíjejí je, připravují je ke studiu na vyšších uměleckých školách. A vychovávají i umělecké amatéry, což myslím v nejlepší smyslu slova amare, tedy milovat, totiž milovat hudbu a umění.“

Magdalena Kožená
(operní pěvkyně, zakladatelka nadačního fondu na podporu základních uměleckých škol v České republice)

Základní umělecká škola Vrané nad Vltavou historie — současnost

Publikace vychází s finanční podporou Obce Vrané nad Vltavou
a ve spolupráci se spolkem Stará škola Vrané nad Vltavou.

Pavλίna Kourová Natálie Lupienská

Základní umělecká škola Vrané nad Vltavou

2023

Milé čtenářky, milí čtenáři,

knížkou, kterou držíte v ruce, chceme přiblížit bohatou historii vranské umělecké školy a zároveň poděkovat všem, kteří zasévali a zasévají do dětí semínko lásky k hudbě a umění vůbec, radosti z tvoření a smyslu pro krásu.

Pavλίna Kourová a Natálie Lupienská

Za fotografie, dokumenty, vzpomínky a pomoc děkujeme: Petrovi Ackermannovi, Pavlu Babičkovi, Davidovi Ballingovi, Jaroslavu Beranovi, Jiřímu Bernatovi, Marii Bernatové, Oldřichu Bernatovi, Marii Černé, Libuši Drábové, Lence Drahorádové, Miladě Drahorádové, Majce Filipové, Václavu Havlíčkovi, Tomášovi Havrdovi, Adině Chmelové, Marii Janicadisové, Hedě Javůrkové, Milanu Kollingerovi, Josefu Kopeckému, Zdeňce Kosinové, Miroslavě Kotábové, Milanu Kotěborskému, Aleně Krásové, Ludmile Křištofově, Zdeňce Křišťůfkové, Petrovi Kubecovi st., Jiřímu Kučirkovi, Štěpánu Látalovi, Alfonsovi Limpouchovi, Ludmile Slavík Limpouchové, Jarmile Malé, Kateřině Müller, Jiřině Onderkové, Ladislavu Ryšánkovi (in memoriam), Matějovi Smetanovi, Davidovi Štěpánovi, Evženu Štěpánkovi, Magdě Tejnické, Adéle Tomášové, Pavlíně Tomášové, Věře Vackové, Karlu Vančurovi st., Karlu Vančurovi ml., Aleně Vargové, Dagmar Vavřinové, Ivo Vavřinovi, Josefu Vejvodovi, Liborovi Vojtěchovi, Jiřině Vrabcové, Františku Zelenkovi, Marii Zachové, spolku Stará škola, Státnímu okresnímu archivu Praha-venkov se sídlem v Dobřichovicích, T. J. Sokol Vrané nad Vltavou I. a Obecnímu úřadu ve Vraném nad Vltavou.

© Pavλίna Kourová, Natálie Lupienská

© Základní umělecká škola Vrané nad Vltavou, 2023

ISBN 978-80-11-03101-5

Budova Lidové školy umění ve Vraném nad Vltavou, 1965.
ZDROJ: ARCHIV PAVLA BABIČKY

František Přenosil

(ředitel v letech 1953–1978)

Vranská hudební škola je neodmyslitelně spjata s vynikajícím hudebníkem Františkem Přenosilem. Právě on stál u jejího založení a čtvrt století byl jejím ředitelem. K lásce k hudbě přivedl stovky dětí, z nichž řada z nich se stala profesionálními hudebníky. Založil několik orchestrů a pěveckých sborů, které úspěšně vystupovaly nejen ve Vraném, ale i v Praze a širokém okolí. Byl však také nadšeným zahrádkářem, který měl rozsáhlé znalosti o pěstování ovocných stromů. A málo se ví, že má také zásluhu na prosazení elektrifikace obce.

Ze Světlé nad Sázavou do Vraného nad Vltavou

František Přenosil se narodil v roce 1905 ve Světlé nad Sázavou v rodině kameníka, jako nejstarší ze tří synů. Všichni byli hudebně nadaní a společně muzicírovali.

František hrál výborně na housle, na klavír, na trubku i na další nástroje, ale nešel na konzervatoř, nastoupil na průmyslovou školu do blízkého Havlíčkova (tehdy ještě Německého) Brodu, protože bylo považováno za jistější vystudovat něco „praktičtějšího“ a hudbu si nechat pouze pro radost a jako přívýdělek.

V roce 1932 se v Brně oženil s Valerií Klimentovou. S Valinkou, jak jí říkal, pak bydleli v Braníku, respektive na Dobešce. František Přenosil pracoval jako technický úředník, ale zároveň měl své žáky, které učil hrát, a rovněž působil v několika pražských orchestrech. V roce 1939 se manželé Přenosilovi přestěhovali do Vraného, do domu, který o rok dříve v Březovské ulici čp. 215 postavil Arnošt Kliment, bratr paní Přenosilové. V obci v té době působilo několik kapelníků – Jaromír Vejvoda, Jaroslav Kopáček, Václav Kotáb a Rudolf Šťastný, jejich kapely hrály na plesech a různých slavnostech ve Vraném i v jeho širokém okolí. Vranští ochotníci zase nazkoušeli a v sokolovně úspěšně uvedli několik operet. František Přenosil ale miloval vážnou hudbu a rozhodl se, že se pokusí ve Vraném založit z místních hudebníků a zpěváků orchestrální a pěvecký sbor. A to se mu v létě 1940 skutečně podařilo. Zkouškám věnoval většinu volného času. Byl velmi obětavý, pro hudbu nadšený a měl přirozenou autoritu. A v jeho konání hrál určité svoji roli i fakt, že byla válka a hudba umožňovala lidem alespoň na chvíli uniknout z těžké reality a přinášela jim povzbuzení. Sám František Přenosil na to poz-

ději v časopise Zrcadlo vzpomínal: „Doba okupace přinášela nesmírné potíže. Snad právě proto lidé k sobě přilnuli. Začalo se studovat. Orchester pracoval s velkým zájmem a pomalu se rozrůstal o další hudebníky ze Zbraslavi, Davle, Štěchovic, a dokonce i z Nové Vsi u Dobříše. Všichni jezdili do zkoušek za těžkých okolností, bylo zatemnění, na ulicích i na nádražích tma, ve zkušební místnosti v suterénu sokolovny byla zima, netopilo se.“

Opera v sokolovně

První koncert pěveckého sboru a orchestru se konal v sokolovně 12. října 1940 a o týden později byl ještě opakován. Zazněla zde mimo jiné předehra k Smetanově opeře *Hubička*, árie *Měsíčku na nebi* z Dvořákovy *Rusalky*, árie *Když Zdeněk můj* ze Smetanovy opery *Dalibor*, duet *Věrné milování* ze Smetanovy *Prodané nevěsty* nebo Dvořákovy *Slovanské tance č. 4 F dur a č. 8 G moll*. Dirigent František Přenosil, který program koncertu sestavil a se všemi ho nazkoušel, pro něj dokázal nadchnout neuvěřitelných 63 vystupujících, přičemž většina z nich byli občané Vraného.

Čtyřladvacetiletý František Přenosil (vpravo dole) ve svými rodiči a bratry.
ZDROJ: ARCHIV LUDMILY KRIŠTOFOVÉ

František Přenosil (stojící) s kolegy hudebníky v rodné Světlé nad Sázavou. ZDROJ: ARCHIV LUDMILY KŘIŠTOFOVÉ

Šestadvacetiletý František Přenosil, 1931. ZDROJ: ARCHIV LUDMILY KŘIŠTOFOVÉ

František Přenosil s Valerií Klimentovou, svojí budoucí ženou, 1931. ZDROJ: ARCHIV LUDMILY KŘIŠTOFOVÉ

Svatební fotografie manželů Přenosilových, 1932. ZDROJ: ARCHIV LUDMILY KŘIŠTOFOVÉ

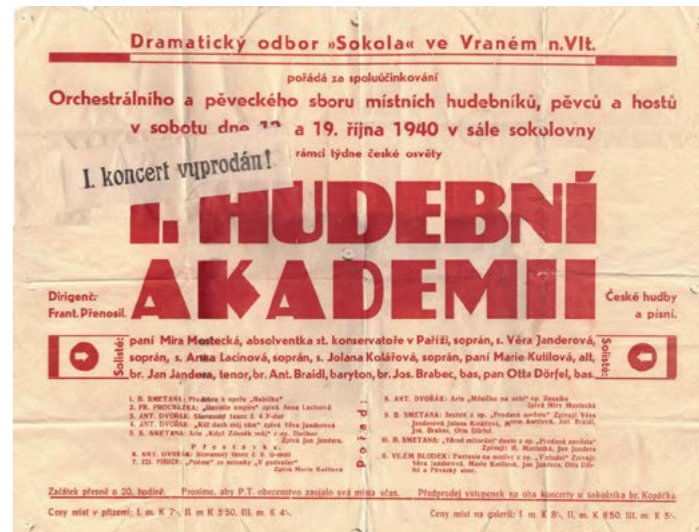
Další koncert se v sokolovně uskutečnil 6. dubna 1941. Na programu byla tentokrát *Píseň česká*, kterou napsal obrozenecký kněz a spisovatel Jan z Hvězdy a zhudebnil Bedřich Smetana, a v níž se zpívalo, že „píseň česká srdce jímá, nejvřeji ale znívá, lásku k vlasti, když rozhrívá“. Byl třetí rok nacistické okupace a tato slova mezi publikem rezonovala. Zazněly také skladby Mozartovy, Dvořákovy a dalších autorů.

Třetí koncert se konal 16. srpna 1941 a byl poctou Antonínu Dvořákovi, který se narodil před sto lety, 8. září 1841. Koncert musel být přesunut ze sokolovny do tanečního sálu hostince U Zamrazilů. Nad sokoly se tehdy už stahovala mračna, nacisté je považovali za velmi nebezpečné, věděli, že to jsou lidé ctící ideály masarykovské republiky, za něž mnozí budou ochotni v odboji položit život. Perzekuce sokolů vyvrcholila o pár týdnů později, v noci ze 7. na 8. října 1941, jejich hromadným zatýkáním, které nařídil Reinhard Heydrich. Tak jako jiné sokolovny, i ta vranská byla zabráná, a stávající bio Sokol se muselo přejmenovat na kino Adrie. Už předtím, hned po svém příchodu do Prahy, 27. září 1941, vyhlásil zastupující říšský protektor Reinhard Heydrich v protektorátu stanné právo, které trvalo až do 20. ledna 1942. „Veškerá kulturní činnost byla zakázána, sokolovna byla uzavřena, zkoušelo se omezeně v bytech – u Holečků, u Kubešů a v restauraci U Kořenských (dnes hostinec U Kaštanu), i tak velitel místní četnické stanice upozornil na nebezpečí, kterému se všichni vystavujeme, a činnost musela být přerušena,“ vzpomínal František Přenosil.

V roce 1942, v nejkrvavějším roce nacistické okupace, kdy za heydrichiády (27. května – 3. července) byly zastřeleny stovky lidí a kdy byl večer přísný zákaz vycházení, se koncert orchestrálního a pěveckého sboru mohl uskutečnit až těsně před vánočními svátky, 20. prosince 1942. Konal se v sokolovně, to však na plakátech a pozvánkách napsáno být nesmělo, muselo být uvedeno, že „v sále kina Adrie“. Pod taktovkou Františka Přenosila zazněla hudba Mozartova, Dvořáková, Smetanova, Nedbalova, Straussova a dalších skladatelů a také lidové písně, například *Aby nás Pán Bůh miloval*. Koncert zakončila oblíbená *Píseň česká* Jana z Hvězdy, kterou zazpíval zbraslavský zpěvácký spolek Slavník.

Hned po tomto koncertu se nadšení vranští hudebníci a zpěváci rozhodli nastudovat dokonce operu. Vybrali si operu Viléma Blodka *V studni*, k níž napsal libreto Karel Sabina. Její děj se odehrává o svatojánské noci, během níž se má dívka Lidunce ukázat ve studni tvář toho, kdo se stane jejím mužem. Romantická hudba, příběh s dobrým koncem, během něhož zazní i známý dvojzpěv *Mladá láska, to je ráj*.

Dejme opět slovo Františku Přenosilovi: „Romantická krása a melodičnost opery a libreto z ryze českého prostředí nesmírně lákaly. Problém byl notový materiál opery, který nebyl k dosažení. Partituru vlastnila jen velká divadla. Zaslouhou dirigenta Antonína Nademlejnského nám byla zapůjčena Vinohradským divadlem partitura, s jejímž opisem jsem začal 3. ledna a skončil 30. června 1943. Tato partitura má jen 312 stran. Mezitím čtyři členové orchestru po-

Plakát na první ze série velkých koncertů, které za nacistické okupace zorganizoval ve Vraném nad Vltavou František Přenosil, 1940. ZDROJ: ARCHIV MIROSLAVY KOTABOVÉ

máhali s rozpisem materiálu pro orchestr. Tato práce se dělala jen v noci. Zkoušelo se ve staré škole, v sokolovně jsme směli zkoušet jen v neděli dopoledne.“

Hlavní roli Lidunky dostala skvělá místní sopranistka Helena Zvěřinová. Kulisy navrhli Josef Zíkl a Bedřich Hodek, s jejich namalováním jim pomohli Alois Bozděch a Jiří Novotný. Materiál a řemeslnické práce zajistil Jindřich Kubeš v papírně.

V sobotu 17. července 1943 byla ve Vraném, vůbec poprvé v historii, provedena opera. Ještě před ní byla na programu také Dvořáková *Polonéza Es dur*, Straussův *Koncert pro lesní roh a orchestr*, kde exceloval Jiří Štefan, árie *Když sama jdu* z Pucciniho opery *Bohéma* v podání již zmíněné Heleny Zvěřinové, a Dvořákovo *Místo klekání*, které zazpíval zbraslavský zpěvácký spolek Slavník. A po přestávce už byla uvedena samotná opera. Orchester byl tak veliký, že zabral více než třetinu sálu sokolovny. Celkem vystupovalo téměř sto lidí. A vše se povedlo, koncert i opera se velmi líbily. Starosta Josef Kubelík přímo na místě Františku Přenosilovi poděkoval „za neúnavnou činnost na poli hudebním ve zdejší obci“ a za mohutného potlesku všech přítomných mu věnoval partituru Smetanovy *Prodané nevěsty*. Opera *V studni* měla pak ve Vraném ještě jednu reprízu a předvedena byla i na Zbraslavi. Dodejme, že tuto oblíbenou operu nastudovali v roce 1944 i vězni terezínského ghetta.

Povltavské orchestrální sdružení

František Přenosil se rozhodl *Prodanou nevěstu*, jejíž partiturou byl obdarován, nastudovat, ale řada hudebníků a zpěváků si už nedovedla představit, že by ihned naskočila do dalšího zkoušení, 9

Ples Sdružení rodičů a přátel hudební školy ve Vraném nad Vltavou. Předtančení – menuet – s dětmi nacvičily slečny Hájková a Ziklová. Sólo tančila studentka baletní školy Jana Štumpfová ze Zbraslavi, rok 1954. Zadní řada zleva: Zdeňka Rathouská, Věra Heideová, Jana Bláhová, Jiří Antoš, Marie Lívová, Růžena Zelenková, Radka Forštová, Eduard Musil, Zdeňka Ryšánková, Zdeněk Vančura, Květa Mandová, neznámá dívka, Jitka Lindová, Josef Chvátal, Věra Králová, Marta Kadlecová, Jaroslava Babičková, Josef Zikl, Růžena Skřivanová. Přední řada zleva: Jaroslava Zelingerová, neznámý chlapec, Alena Hodačová, Otta Dörfel, Jana Babičková, Jaroslav Klika, Jiřina Pašková, Marta Křišťůvková, tři neznámé děti, Jaroslav Kraus. ZDROJ: ARCHIV ZDEŇKY KOSINOVÉ

že by opět většinu večerů, tentokrát celý rok, trávila nastudováváním další opery. František Přenosil tedy tento nápad opustil a plně se věnoval Povltavskému orchestrálnímu sdružení, jak orchestr, který založil v roce 1940, nově pojmenoval. Složen byl z vranských a zbraslavských hudebníků, k nimž se přidali i kolegové z jiných míst, až vznikl padesátičlenný orchestr, jenž se stal známým po celém kraji. Pod vedením dirigenta Františka Přenosila působil až do roku 1952.

V roce 1947 se vranští ochotníci rozhodli, že v sokolovně uvedou Tylovu a Škroupovu *Fidlovačku*, známou zpěvohru, v níž zazní píseň *Kde domov můj*, která se stala naší hymnou. Představení režíroval nadaný čtyřiaadvacetiletý hornista Jiří Štefan, scénou navrhl Břetislav Hodek a kulisy namaloval Josef Zikl. Spolu s ochotníky vystupovalo Povltavské orchestrální sdružení pod vedením Františka Přenosila.

Celkově se do představení zapojilo téměř sto lidí (herci, sbor, **10** sólisté, orchestr, jevištní technici ad.). Úspěch byl veliký.

Založme hudební školu

Po válce se místní osvětová rada rozhodla, že zřídí v obci hudební školu, přihlásí-li se dostatek žáků. Vydala o tom oznámení, které se lidem rozdávalo při výdeji potravinových lístků. Přihlásilo se kolem 60 žáků a po velkém úsilí se v roce 1949 podařilo otevřít ve Vraném hudební školu, jako pobočku hudební školy neboli Městského hudebního ústavu, jak zněl tehdejší oficiální název, na Zbraslavi. V roce 1949 měla kolem 90 žáků. František Přenosil pro časopis Zrcadlo po letech zavzpomínal: „Podnikli jsme nesnadné jednání na ministerstvu školství. Řekli nám, že Zbraslav a Vrané jsou malé obce (Zbraslav se stala součástí Prahy až v roce 1974 – pozn. red.) a ministerstvo může zakládat hudební školy jen ve městech nad 30 000 obyvatel. Ale my jsme nepovolili a jednali dále. A tehdy nám pomohla činnost Povltavského orchestrálního sdružení a jeho kulturní poslání během války. O to jsme se nesmlouvavě při jedná-

ní opřeli. Trvalo to skoro dva roky, a nakonec se dílo podařilo. Ministerstvo školství dalo svolení krajskému národnímu výboru, aby zřídil hudební školy ve Vraném nad Vltavou a na Zbraslavi.“ Výuka probíhala v budově dnešní základní (tehdy národní) školy. Ředitelem Městského hudebního ústavu byl jakýsi pan Švehla, hrát na klavír učil děti Jaroslav Novák, na housle Alexandr Mádle. Hudební výchovu vyučovala Věra Schlögllová. František Přenosil byl zvolen za vranskou pobočku členem správního výboru Městského hudebního ústavu ve Zbraslavi. Bohužel tyto počátky jsou dosti nejasné, dokumenty se takřka žádné nedochovaly, jsme odkázáni jen na stručné zápisy v obecní kronice, kronika LŠU byla založena až v roce 1972 s příchodem Hedy Javůrkové. Víme, že na popud Františka Přenosila bylo v roce 1949 založeno rodičovské sdružení hudební školy, předsedou jeho výboru byl zvolen Václav Dvořák, místopředsedou František Šťastný, jednatelem Václav Vacek, pokladníkem Václav Křišťůfek a revizory účtů Růžena Peřinová a František Přenosil. Škola dostala klavír z Fondu národní obnovy – z majetku zabraného Němcům, kteří byli odsunuti. Rodičovské sdružení rozhodlo, že je nutné pořídit ještě jeden. Stál 52 tisíc korun, které škola ale neměla. Zhruba polovinu částky poskytly místní osvětová rada a místní národní výbor, tři tisíce korun daroval Československý svaz mládeže, dva tisíce zase Sbor dobrovolných hasičů ve Kschovicích. Zbytek si škola vypůjčila od rodičů žáků. A uspořádala benefiční akce, z jejichž výnosu pak vše splatila – v listopadu 1949 koncert učitelů hudby a v lednu 1950 v sokolovně ples rodičovského sdružení hudební školy, na němž zdarma účinkovalo Povltavské orchestrální sdružení se svým dirigentem Františkem Přenosilem. V té době ještě existoval přidělový systém, potraviny bylo možné koupit pouze na lístky nebo za mnohonásobně vyšší ceny na černém trhu. Aby bylo

Základní umělecká škola ve Vraném nad Vltavou sídlí v budově bývalého plicního sanatoria. ZDROJ: ARCHIV PAVLÍNY KOUROVÉ

z čeho napéct cukroví a připravit občerstvení, které pak bylo na ples prodáváno, darovali lidé potravinové lístky na 23 kg masa, 7,70 kg tuku, 1,5 kg másla, 14,70 kg cukru, 12 kg mouky a 23 kusů vajec. Většina obyvatel Vraného si koupila vstupenky a přidali i peníze navíc, mnozí darovali různé věci do tomboly. Nejvíce práce pro zdárný průběh plesu odvedli Žofie Janderová, Marie Štefanová, Valerie Přenosilová, Marie Tloušťová, Věnceslava Běhounková, Božena Melničenkova, Antonín Kutil, Václav Kosina, Josef Ryšánek a František Petr. Hudebníky ze vzdálenějších míst po skončení plesu rozvážel František Soukup. Marie Ziklová naučila děti tančit menuet, kterým byl ples zahájen. Ples se vydařil, a to i z finančního hlediska, takže půjčky na klavír mohly být rodičům splaceny.

V roce 1950 byl místopředsedou rodičovského sdružení zvolen Josef Chvátal. V dubnu téhož roku se konalo první veřejné vystoupení žáků hudební školy a v květnu pak koncert, na němž ve prospěch hudební školy hrálo Povltavské orchestrální sdružení a místní hudebníci. Zazněla hudba P. I. Čajkovského, F. Schuberta a A. Dvořáka, árie ze Smetanových oper *Tajemství*, *Braniboři v Čechách* a *Libuše*. Písně *Lásko, bože, lásko*, *Anička*, *dušička* a další zazpívaly učitelka hudební školy Věra Schlögllová a členka opery Divadla Zdeňka Nejedlého v Opavě Růžena Stodolová. Další benefice se uskutečnila v červnu – odpolední slavnost v zahradní restauraci U Marholdů. Hrála hudba, ale byly zde připraveny i různé soutěže pro děti, například v kuželkách, vystoupil také kouzelník, přichystána byla i tombola. Čistý zisk z těchto akcí šel na nákup přenosného klavíru pro koncertní účely, darem přispěli i místní muzikanti.

V roce 1950 se v hudební škole začala vyučovat kromě hry na klavír a housle, také hra na dechové nástroje. Zachovaly se nám instrukce k zápisu do vranské hudební školy pro školní rok 1950/51. Zapisovalo se do těchto oddělení: houslové (vyučující Květoslav Procházka), klavírní (vyučující Helena Zákoutská), klarinetové (vyučující Jindřich Mizera) pro trubku, křídlovku a baskřídlovku (vyučující Václav Ješátko), kontrabasové (bude otevřeno, přihlásí-li se alespoň 4 žáci), oddělení sólového zpěvu a oddělení teorie a předhudební výchovy (vyučující Věra Schlögllová). Rodičům bylo doporučováno, aby děti, hned jak začnou chodit do první třídy, dali zapsat do hudební školy, kde se jim během jednoho roku „dostane potřebné hudební přípravy“, a vysvětlováno, že když absolvují „přípravku“, pak rychleji postupují, když se začnou učit hrát na hudební nástroj. Rodičům bylo také řečeno, že jsou povinni dbát na to, aby děti doma pilně cvičily a že se mohou kdykoli přijít do školy podívat, jak výuka probíhá. Před Vánoci se v sokolovně konal žákovský koncert, aby rodiče viděli, jak jejich dítko pokročila. Na konci školního roku 1950/51 chodilo do vranské hudební školy 83 žáků.

Než se v červenci 1953 stal ředitelem hudebního ústavu, jak se škola oficiálně nazývala, František Přenosil, vystřídali **11**

Žáci vranské hudební školy, pravděpodobně rok 1958. Fotografie byla pořízena u Rajčuru, protože tam byl dostatek místa a podle pamětníků měl právě novou fasádu. Stojící, horní řada, zleva: 1. učitelka Hilda Bauerová, 2. ředitel František Přenosil, 3. Richterová, 4. Jiřina Zemličková, 5. ?, 6. ?, 7. Marie Binderová, 8. Květa Mandová, 9. Jindřich Kubelík, 10. Josef Zíkl, 11. Miroslav Kubelík, 12. ?, 13. ?, 14. ?, 15. Josef Szako, 16. Bažant, 17. ?, 18. ?, 19. Bursík, 20. Věra Králová, 21. Zdeňka Ryšánková, 22. Růžena Zelenková, 23. Miluše Dvořáková, 24. ?, 25. Hana Čermáková, 26. ?, 27. Oluše Bernášová, 28. Jarmila Krejčová. Stojící, spodní řada, zleva: 1. Růžena Lehovcová (Károv), 2. Ludmila Kozová, 3. Jaroslav Kraus, 4. Jiří Rytych, 5. František Nárovec, 6. ?, 7. Jaroslav Beran, 8. Marta Myslíková, 9. Jiřina Žižková, 10. Jiří Trefný, 11. Miloš Hodek, 12. Josef Vejvoda, 13. František Dvořák, 14. ?, 15. Jiří Antoš, 16. František Macháček, 17. Milan Hrubý, 18. Milada Kyndlová, 19. Jindřich Kotáb, 20. Miroslav Křišťůfek, 21. ?, 22. František Gabriel, 23. Preis, 24. učitelka zpěvu p. Šípková, 25. Věra Doležalová, 26. učitelka Ottilie Havlíková. Sedící, horní řada, zleva: 1. Marie Kliková, 2. ?, 3. ?, 4. Zemlička, 5. ?, 6. Eva Hrubá, 7. Zdeněk Janovský, 8. Vilém Juráček, 9. Zdeněk Krása, 10. ?, 11. Jana Bohuslavová, 12. Karel Běhounek „Knoflík“ 13. ?, 14. Dáša Dvořáková (Bojov), 15. Jana Barnášová, 16. Miroslav Vlk, 17. Josef Hajný, 18. Pavel Šindelář, 19. Pavel Průša, 20. Petr Jasanský (Zvole), 21. Hana Kotábová, 22. Eva Borníková, 23. Jaroslava Kyndlová. Sedící, dolní řada, zleva: 1. ?, 2. ?, 3. Marta Smíšková, 4. Jitka Chmelová (Károv), 5. Marie Soukupová, 6. Naďa Vocetková (Zvole), 7. Jaroslav Vlk, 8. Roman Braidl, 9. Jaroslav Havlíček, 10. Pavel Krupka, 11. ?, 12. Jaroslav Hrubý, 13. Mirek Hrubý, 14. Karel Valdauf, 15. Miroslav Molinari, 16. ?

ZDROJ: ARCHIV JOSEFA VEJVODY

se v jejím vedení jakýsi pan Švehla (v obecní kronice k němu není uvedeno nic bližšího, dokonce ani jeho křestní jméno), pak mladá učitelka sólového zpěvu Věra Schlögllová (nar. 1924) a po ní rovněž mladý učitel hry na housle Květoslav Procházka (nar. 1920). V březnu 1951 vranská hudební škola rozhodnutím Ministerstva školství, věd a umění ČSR a Krajského národního výboru v Praze přestala být pobočkou Městského hudebního ústavu na Zbraslavi a získala samostatnost: „Bylo dohodnuto, že Místní národní výbor ve Vraném n. Vlt. přidělí škole konfiskát domu, který dříve vlastnila německá rodina. Dům bylo nutno od základu přestavět, přistavět sál pro interní a veřejnou činnost školy. Podlahové palubky pro sál a ostatní potřebné řezivo jsem získal za přidělové ceny od ministerstva lesů a dřevařského průmyslu, kde jsem dříve pů-

sobil. Na pomocných pracích se podílelo mnoho místních občanů, odborné řemeslné práce zdarma provedli místní mistři tesaři, elektrotechnici, zedníci, truhláři. Škole velmi prospěli pánové Jindřich Kubelík a Václav Šťastný a papírna ve Vraném, která poskytla nejen odbornou práci, ale i materiál. Škola dostala přebudovaný vlastní dům, který používá dodnes.“ V roce 1954 byla započata přístavba koncertního sálu, dokončena byla o rok později, kdy také byla celá budova nově omítnuta. Byla padesátá léta, doba brigád a závazků, tak je v obecní kronice zaznamenáno: „Bylo odpracováno celkem 2 346 brigádnických hodin, p. Přenosil splnil svůj závazek na 1000 %.“ Mnoho práce tedy lidé udělali zdarma, jen pro dobro věci, to, co bylo potřeba zaplatit, bylo pořízeno z výtěžku akcí, které František Přenosil zorganizoval – z plesu, hudebního odpoledne nazvaného

„Lidová poezie v písni“ nebo z taneční zábavy v zahradní restauraci U Marholdů.

Od plicního sanatoria k hudební škole

Zastavme se u výše zmíněného domu, v němž lidová škola umění, respektive základní umělecká škola sídlí nepřetržitě již sedmdesát let. První zmínku o něm najdeme v místní farní kronice. Farář František Xaver Matošovský do ní zaznamenal: „Asi roku 1872 odkoupil od č. 3 a od č. 13 pole za humny p. Hübner, prokurista pánů Haasů, a v srpnu 1885 nechal stavitelem p. Kohoutem z Braníka vystavět sobě villu u těch polí proměněných v sad vedle hlavní cesty Skochovické blíže „Reitschůlu“ v ceně 2700 zlatých a za pole dáno 900 zlatých.“ Vrané v té době vypadalo úplně jinak než dnes, stálo zde něco málo přes 40 domů v blízkosti kostela a papírny. V podstatě končilo domem čp. 3, tedy po přečíslování dnešním čp. 103 s modrou fasádou, známým např. pod názvem Vlkovna. Zmíněný prokurista Eduard Hübner (tzn. úředník pověřený jednat jménem firmy) si tak svůj dům, který dostal číslo popisné 44, tedy nechal postavit takřka na konci obce. Dál už se nacházel jen velký bytový dům Rajčur, který byl postaven už v roce 1853 a provozní budovy papírny, např. tzv. hadrovna, kde

se třídily a zpracovávaly staré hadry, což byla tehdy hlavní surovina pro výrobu papíru. Nádraží ještě nestálo, železnice do Vraného ještě nevedla. Když pan farář píše o ville, myslí tím zřejmě obytnou cihlovou budovu, příležitostně či sezónně určenou k bydlení, k níž nepřináležela hospodářská stavení (chlévý, stodoly apod.). Pozemky, které k „ville“ patřily, sahaly až k potoku. Podle toho, co víme ze strohých archivních záznamů, prokurista Eduard Hübner v domě příliš nepobýval, trvale hlášen byl v Praze. Prázdný ale nebyl, bydlela zde jistou dobu například dcera Vojtěcha Boháčka, hostinského z hospody naproti přívozu a zároveň bývalého starosty obce. V roce 1892 koupil „villu“ Rudolf Schwarz z Prahy.

Velmi zajímavá historie domu se začala psát v roce 1905. Tehdy ho získal Německý zemský pomocný spolek pro pacienty s plicním onemocněním v Čechách. I přes protesty vranských obyvatel, zejména z řad hostinských a obchodníků, zde spolek zřídil sanatorium a už 27. května přivítal první pacienty, kteří sem připluli parníkem. Cestování po vodě bylo běžným způsobem dopravy. Spolek své sanatorium během několika let zmodernizoval a rozšířil o několik vedlejších budov. Jednalo se o zdravotně sociální zařízení na vysoké úrovni s moderním architektonickým řešením dle návrhu architekta Karla Jaraye. Finančním podporovatelem byla např. i rodina ze-

Malý orchestr. Na housle hráli nejmenší žáčci, orchestr doplňovali starší žáci na violy, violoncella, kontrabasy, lesní roh a jiné dechové nástroje a tympány. Snímek pochází z velkého focení u Rajčuru, pravděpodobně rok 1958. ZDROJ: ARCHIV JAROSLAVA BERANA

Velký žákovský orchestr se svým dirigentem Františkem Přenosilem ve vranské sokolovně. V popředí členové „Březovského kvarteta“ Božena Alferiová, Eva Podzemská, Evžen Štěpánek a Václav Bláha, pravděpodobně rok 1957. ZDROJ: ARCHIV ZDEŇKY KOSINOVÉ

snulého pražského továrníka rytíře Eduarda Porgese von Porthheim. Jeho podobizna prý zdobila jednu z místností hlavní budovy.

Za první světové války sloužilo sanatorium jako lazaret pro raněné vojáky. Z této doby se dochoval unikátní několikaminutový film v obdivuhodné kvalitě s názvem „Útulna nemocných ve Vraném“ natočený pravděpodobně hned na začátku války, v roce 1914.

V roce 1933 plicní sanatorium ve Vraném skončilo, protože obec mu nepovolila stavbu nové budovy. Argumentovala tím, že sanatorium je v centru obce, což není úplně vhodné. A tak se kapitola ozdravovny ve Vraném uzavřela, pozemky i budovy byly prodány a podle zápisu v Pamětní knize obecné školy ve Vraném „sanatorium přeložilo své sídlo k České Lípě“. Rozlehlá zahrada bývalého velkého areálu byla rozdělena na parcely, které si koupili zájemci o stavbu rodinných domků. A tak vznikla ulice U Pošty. Kromě budovy dnešní ZUŠ pamatuje dobu slávy sanatoria ještě dům čp. 174. Býval jedním z přilehlých pavilonů. Pamětníkem je i lípa rostoucí nedaleko samoobsluhy, kolem které se pacienti v tehdejší velké zahradě procházeli. Kdo byl majitelem domu čp. 44 (později přechíslovaného na 144) poté, co v něm přestalo být provozováno sanatorium, zatím nevíme. V jeho okolí vyrůstaly rodinné domy a také zde byla postavena pošta, která tu sídlí dodnes. Další zmínku o domě najdeme až

14 v kronice obce sepsané zpětně po druhé světové válce Janem

Vyskočilem. Kronikář zmiňuje, že dům č. 44 „koupil pražský Němec Anton Brautferger“. Po skončení druhé světové války v roce 1945 mu byl tento dům, tedy hlavní budova bývalého sanatoria, zabaven jako německý konfiskát okresním národním výborem. Později byl přestavěn a v roce 1953 v něm našla své sídlo hudební škola, na čemž měl zásluhu především František Přenosil.

Tři orchestry

V roce 1954 měla škola celkem 178 žáků a osm oddělení, v nichž se žáci učili hrát na housle, violu, violoncello, kontrabas, klavír, chromatickou harmoniku, dále zde probíhala předhudební výchova a studium orchestrální a komorní hry. Do školy dojížděly děti ze Zvole, Oleška, Zbraslavi, Davle, Měchenic, Bojova, Bojanovic a Čisovic. V té době do vranské „hudebky“ chodil i Josef Vejvoda, nejmladší syn kapelníka Jaromíra Vejvody, autora proslulé polky *Škoda lásky*. Vejvodovi ve Vraném bydleli, protože Jaromír Vejvoda se za první republiky oženil s Boženou Zamrazilovou, dcerou hostinského a provozovali naproti přívozu hostinec. František Přenosil měl s Jaromírem Vejvodou velmi přátelský vztah a malého Pepíka učil na housle. „Dodatečně jsem si uvědomil, jaký to byl geniální stratég. Většina žáků se hlásila do hudebky na piano a na housle, ale on potřeboval do svých několika orchestrů také hráče na violu a cello, kontrabas a další nástroje. Nově příchozí uměl nenápadně přesvědčit, aby se začali učit právě na tyto nástroje: ‚Človče, viš, jak bys hrál krásně na cello?‘ A pomalinku zblbnul spoustu dětí i jejich rodiče. V malé hudebce dal dohromady tři orchestry. Když zjistil, že jsem se privátně začal učit na bicí nástroje, angažoval mě do orchestru na tympány. Sám zkonstruoval tympány, které se daly rozebrat, aby byly lehčí na nošení. Když jsme hrávali v okolních vesnicích, tak se to velmi hodilo. Na některé koncerty jsme chodili pěšky, třeba do Březové, na jiné jsme dojížděli,“ vypráví Josef Vejvoda.

František Přenosil založil v hudební škole tři orchestry – malý, velký a komorní (v něm hráli nejlepší žáci). Na roky ve vranské hudební škole zavzpomínala i Věra Vacková (rozená Králová), která do ní chodila v letech 1953 až 1958: „Náš pan ředitel Přenosil byl klidný, rozvázný, citlivý a taktéž paní učitelka Bauerová, která dojížděla ze Zbraslavi. Učila jsem se hrát na housle, protože moje životní kamarádka Zdeňka Ryšánková (provdaná Kosinová) měla vztah k hudbě, její tatínek hrával na housle a ona měla pro hudbu srdíčko na správném místě (na rozdíl ode mě). Moji rodiče, spíše maminka, si přála, abych také se Zdeňkou navštěvovala hudebku. Bylo to fajn. Vzpomínám na Pepču Vejvodu, Milana Hrubého z Davle a Milušku Dvořákovou z Bojova, pro které se hudba pak stala profesí. A vybavuji si, že v hudební škole bydlela paní Bláhová, která byla současně paní správcovou v tomto domě.“

Zdeňka Kosinová na vyprávění navazuje: „Já jsem chodila do hudebky od třiapadesátého roku na housle, k paní učitelce Bauerové.

V sobotu odpoledne jsme mívali zkoušku orchestru. Pan ředitel Přenosil s námi nastudoval úžasné věci, vystupovali jsme ve Vraném, každou chvíli jsme měli v sokolovně koncert, ale i v okolí – na Březové v restauraci U Kypťů, ve Zvoli v restauraci U Smetanů, v Měchenicích Na Zámečku, v Davli v Pivovaru, ve Štěchovicích v restauraci U Richtrů, na zámku v Krči, na Chodovské tvrzi, na Zbraslavi v hotelu Vejvoda, ale taky v Březnici a Rožmitále pod Třemšínem. V Praze například v Obecním domě, a dokonce jsme natáčeli v Československém rozhlasu. S velkým orchestrem jsme hráli Smetanovu *Jiřinkovou polku*, Mozartův *Turecký pochod*, ale v repertoáru jsme měli i *Bábinčin maršovský valčík*, to bylo vždycky po vesnicích haló, když jsme ho zahráli. Do Vraného do hudebky jezdily děti z Davle, ze Štěchovic, Měchenic, z Bojova, Čisovic, ze Zbraslavi... Byla tam dobrá parta. Na koncerty jsme často chodili pěšky, vzpomínám si, že když jsme měli koncert ve Hvozdnici, tak jsme jeli vlakem do Bojova a odtud jsme šli do Hvozdnice lesem, chudáci ti, co nesli basu. Do Štěchovic jsme jezdili parníkem,“ vypráví Zdeňka Kosinová. A dalšímu absolventovi vranské hudební školy, Jaroslavu Beranovi, se zase vynořuje z paměti, jak je na koncerty do vzdálenějších míst vozil papírenský autobus: „Když jsme jeli tam, tak jsme byli v napětí, abychom to zvládli, abychom dobře zahráli, ale na zpáteční cestě, to už z nás všechno spadlo. Vraceli jsme se pozdě večer, už byla tma, jeli jsme tou ztichlou krajinou a celý autobus zpíval, to bylo nádherný. Pan ředitel Přenosil i paní učitelka Bauerová byli vynikající kantotři, ona byla velice příjemná, elegantní, krásně voněla, měli třídy vedle sebe. Já hrál na housle. Pan ředitel byl přísný, ale naučil, byl to vyznavač Otakara Ševčíka (zakladatel novodobé výukové metody hry na housle – pozn. red.). Někteří jsme hráli i sóla s komorním orchestrem, tady ve Vraném v sokolovně sólista stával na kraji pódia a orchestr byl pod ním. Pan ředitel Přenosil nejen učil, ale také opravoval nástroje, dokonce je i vyráběl. Já mám dodneška housle, které dal dohromady, dodneška s nimi chodím hrát s country kapelou Fata Morgana. Tehdy se potkal s mým tátou, šli na pívko ke Kořenským (dnešní hostinec U Kaštanu – pozn. red.) a on tátovi řekl, ať někde sežene staré rozbité housle, což udělal, čert ví, kde je vzal, když je přinesl domů, byly na vyhození a pan Přenosil z nich udělal nádherný nástroj. Na houslích je důležitý lak, to málokdo ví, a on se v lacích vyznal, taky objevil struny Thomastik, to jsme všechno na těch nástrojích měli. Měl jsem ho moc rád, vzpomínám na něj s úctou jako na člověka, který mě hodně naučil. Pro Vrané udělal strašně moc.“

Na vranskou hudební školu a jejího ředitele vzpomíná i Evžen Štěpánek: „Já jsem z Březové. Vědělo se, že ve Vraném je výborná hudební škola, můj táta byl hudebník, a tak mě dovedl k panu Přenosilovi, že se budu učit hrát na housle. A ten nás přesvědčil, abych se začal učit na violu, protože ji potřeboval do orchestru. Dokonce mi ji půjčil, byla taková červená a hrála hezky, pak tátovi doporučil koupit jednu v Praze, nedávno jsme zjistili, že je docela ceněná. Měli jsme pak **15**

Evžen Štěpánek z Březové se učil ve vranské hudební škole hrát na violu. ZDROJ: ARCHIV EVŽENA ŠTĚPÁNKA

Malá houslistka Maruška Kliková (provdaná Bematová). ZDROJ: ARCHIV MARIE BERNATOVÉ

Do vranské hudební školy chodil i Josef Vejvoda, syn Jaromíra Vejvody, kapelníka a hudebního skladatele, autora slavné polky *Škoda lásky*. ZDROJ: ARCHIV ZDĚNKY KOSINOVÉ

Zdeňka Ryšánková (provdaná Kosinová) hrála v komorním orchestru, který založil František Přenosil. „Chtěla jsem pokračovat na konzervatoři, dokonce jsem tam společně s Miluškou Dvořákovou a Mirkem Molinarim dělala přijímací zkoušky, ale v tom roce bylo asi 600 uchazečů a nedostali jsme se. Můj tatínek byl zásadně proti, říkal, že to není zaměstnání pro ženu a příští rok už mi nedovolil zkoušky znovu dělat. Miluška se napřesrok dostala,“ vypráví Zdeňka Kosinová. ZDROJ: ARCHIV ZDĚNKY KOSINOVÉ

„Březovské kvarteto“, kde jsem hrál spolu s Boženkou Alferiovou, Evou Podzemskou a Vaškem Bláhou. Vzpomínám na to velice rád.“

Jízda na futrále od houslí

Své vzpomínky přidává i Petr Kubec, tatínek současné ředitelky ZUŠ Pavlíný Tomášové: „Pan ředitel Přenosil byl ve Vraném respektovanou osobností, místní hudebníci a ochotníci, mezi kterými byl i můj táta, ho podporovali, chtěli, aby se stal ředitelem hudební školy právě on. Hodně nás naučil, tou školou žil, ale byl přísný. Z orchestru mě několikrát vyhodil a nejenom mě, protože jsem měl

nohy křížem, to jsme nesměli mít, museli jsme sedět rovně s nepřekříženými nohama, smyčec v pravé ruce, housle postavené na koleně, prostě všechno muselo být seřazené, srovnané, nikdo nesměl v šatnách zlobit, on je několikrát za hodinu proběhl, aby věděl, kdo co dělá. Ale choval se ke všem stejně, nebylo to tak, že by si někoho oblíbil a nadřžoval mu. Já jsem nebyl zrovna vzorný žák, s partou kluků jsme jezdili na futrálech od houslí v pískovně, která byla naproti hudební škole. Nebo si vzpomínám, jak jsme měli odjet někam hrát a my jsme se koupali v rybníčku v lese, on na nás čekal, strašně nám vynadal. Říkali jsme mu Hurvajs, protože koulel očima. Jinak – nejlepší muzikant z nás, z těch starších kluků, co jsme chodili na housle, byl Míla Bartáků, a to byl pěkný sígr. Pan Přenosil opravoval všechny nástroje, nebo když někdo zlomil smyčec, tak mu ho opravil, a hlavně poradil, jaký nástroj pořídit. O školu se hodně staral. Do orchestrů si s námi chodili zahrát vranští muzikanti, třeba na violoncello pan Zíkl a starý pan Brettschneider, byli tam rádi. Všichni na pana Přenosila vzpomínáme v dobrém.“

Jeden úspěch za druhým

V roce 1956 chodilo do hudební školy 305 žáků. Na konci roku 1960 byl přijat nový školský zákon, který změnil dosavadní hudební školy na lidové školy umění (LŠU) s tím, že nadále v nich bude možné studovat vedle hudby také obor výtvarný, taneční a literárně dramatický. Školám se začalo lidově říkat hezkým názvem „lidušky“. K otevírání nových oborů docházelo na školách postupně, literárně dramatický obor byl ve vranské „lidušce“ otevřen až v roce 1984 a výtvarný ještě později, v roce 1989.

Jak již bylo řečeno, hodně dětí z Davle a okolí dojíždělo do hudební školy do Vraného. V davelské obecní kronice najdeme v roce 1958 zápis o tom že přímo z Davle bylo těchto dětí 55. „Osvětová beseda se snaží školu hudební pro Davli získat.“ To se podařilo v roce 1960, kdy díky obětavosti členů rodičovského sdružení, byla otevřena pobočka vranské hudební školy v Davli. Sídliila v bývalém hostinci U Dvořáků. Vyučovali zde tři učitelé a v prvním roce její existence ji navštěvovalo 87 žáků z Davle a okolí.

V roce 1965 vyhrála Lidová škola umění ve Vraném nad Vltavou orchestrální soutěž Středočeského kraje. Zdejší LŠU byla proslulá široko daleko. V letech 1967–1974 měla dokonce čtyři pobočky – v Davli, v Jílovém, na Chodově a v Kunraticích, pak již zůstala jen dvě odloučená pracoviště – v Davli a v Jílovém – a tak je tomu dodnes. Za dlouhodobě úspěšné vedení školy byl v roce 1969 František Přenosil jmenován zasloužilým učitelem. Pro místní časopis Zrcadlo později vzpomínal, že žákovský komorní orchestr koncertoval po celém Středočeském kraji a také v Praze, například na Verdiho oslavách, kde hrál náročnou předehru k opeře *Traviata* a další Verdiho skladby. „Koncert pořádaný v Národním domě na Vinohradech velmi krásně uvedla paní Anna Hostomská (autorka oblí-

bené knihy *Příběhy, pověsti a pohádky paní Hudby* – pozn. red.). Půjčení partitury opery zařídil ochotně pan Jiří Štefan, člen orchestru Národního divadla. Opera se ale právě hrála, a tak ochotný pan archivář půjčil partituru na záruku, že bude druhý den ráno odevzdána. Bylo nutno rychle pořídit opis. Opsal jsem ji tužkou v noci za dvanáct hodin. V devět dopoledne jsem vrátil partituru do Národního divadla. Předehru k opeře jsme měli, je v archivu školy a je v ní napsáno: „Opis udělán od šesti hodin večer do šesti hodin druhého dne ráno.“ A ještě vzpomínám na to, jak Ilona Dvořáčková, žákyně paní učitelky Javůrkové, zahrála třetí část náročného Beethovenova *Klavírního koncertu B dur*, který jsme provedli s orchestrem v Praze. Přítomný okresní školní inspektor Miroslav Jaroš řekl: „Sakra, tohle je ale udělané, to by se líbilo Němcům.“ Jednali jsme o zájezdu do NDR. Třebaže okres měl dost peněz na drahé politické zbytečnosti, na reprezentaci naší kultury v cizině peníze nebyly.“

Z první generace, která navštěvovala hudební školu pod vedením Františka Přenosila, pokračovali na konzervatoři tito žáci: František Zelenka, který se stal koncertním mistrem v orchestru opery Národního divadla, Milan Hrubý zase členem Karlovarského symfonického orchestru a také členem orchestru Státní opery, Antonín Žalud z Hvozdnice zakotvil v orchestru Československého rozhlasu v Plzni a hrál také v Big Bandu Příbram, Jaroslav Himmer se stal koncertním mistrem Symfonického orchestru hl. m. Prahy FOK, Josef Vejvoda byl přijat do orchestru Divadla ABC a později se stal uznávaným jazzmanem a Jana Štumpfová, Miloslava Dvořáková a Věra Petráková učitelkami v lidových školách umění. František Zelenka, úplně první žák z vranské hudební školy, který byl přijat na Pražskou konzervatoř, vzpomíná, jak s ním jel pan ředitel Přenosil na přijímací zkoušky a celou dlouhou dobu tam s ním čekal, až přijde na řadu. Uchazeči byli voláni podle abecedy a on, protože jeho příjmení začíná na Z, šel ke zkoušce jako poslední. Františka Přenosila si velmi vážil: „Byl to všestranně vzdělaný člověk, laskavý ředitel, se svým vrozeným temperamentem a citlivým přístupem v nás probouzel touhu něco dokázat. A krásně vyprávěl, nejen o dějinách hudby.“

Lidová škola umění v Davli měla ve školním roce 1970/71 celkem 49 žáků Z toho 22 žáků se učilo hrát na housle, 24 na klavír a 3 na dechové nástroje Na škole vyučovali H. Rendeková (klavír) a J. Polkovský (housle a dechové nástroje). V roce 1972 se stala vedoucí tohoto odloučeného pracoviště Jarmila Mikotová, protože Hana Rendeková nastoupila jako ředitelka LŠU na Zbraslavi. Škola nadále sídlila v bývalém hostinci U Dvořáků a kronikář do davelské obecní kroniky zaznamenal: „Letos poprvé používala všechny učebny LŠU sama. Dříve jednu místnost v dopoledních hodinách používala 1. třída ZDŠ.“ O pět let později najdeme v kronice zápis, že ve školním roce 1976/77 měla LŠU 65 žáků nejen z Davle, ale i z okolí a že přesídlila z bývalé restaurace U Dvořáků do 17

„vily u Michlovských“ a do prostor, které dosud využívala, se přestěhovala školní družina.

V této době, ke konci ředitelské éry Františka Přenosila, se v Lidové škole umění ve Vraném vyučovala hra na smyčcové nástroje (housle, viola, violoncello a kontrabas), dechové nástroje (klarinet, zobcová flétna, trubka, baskřídlovka, pozoun a tuba), klávesové nástroje (klavír a zvonková hra), na bicí nástroje a také sólový zpěv. Jako jediná škola na okrese Praha-západ věnovala velkou péči studiu orchestrální hry. František Přenosil k tomu napsal: „Estetická výchova zde nachází nejlepšího uplatnění, dále vede k dobrovolné kázni a podporuje živý zájem žáků o praktické uplatnění hry na nástroj. Přináší nejen smysl pro souhru, ale i muzikantskou rutinovanost, kterou nelze získat v individuálních vyučovacích hodinách.

Ve Vraném je soubor houslistů 1. a 2. ročníků s doprovodem klavíru. Učí se základním požadavkům hry v orchestru na snadné skladbičky. Orchester žáků středních ročníků, 3. až 5., doplněný violoncellem, kontrabasem, klarinetu a bicími nástroji hraje již náročnější skladby s uplatněním stylu a výrazu. Komorní orchestr žáků nejvyšších ročníků, 6. až 10., a absolventů doplňují nejnávštěvnější žáci dechových oddělení. Tento orchestr reprezentuje školu na koncertech v Praze a na zájezdech do různých obcí Středočeského kraje. Kvartet klarinetů pěstuje komorní hru dřevěných dechových nástrojů. Dechovka asi 15 žáků dechových oddělení hraje lidovou a taneční hudbu.

V Davli je komorní soubor houslistů doplněný o violoncello a klavír a pěvecký sbor žáků školy Davle, oba soubory účinkují společně, vždy s úsměvem. V Jílovém je komorní soubor houslistů, doplněný klavírem. Škola má celkem 10 učitelů, z toho 4 pro smyčcové nástroje, 4 pro klavír a 2 pro dechové nástroje. Ve školním roce 1975/76 bylo uspořádáno celkem 22 koncertů. Každý rok provádíme průzkum hudebnosti dětí v 1. a 2. ročníku ZDŠ, a to ve Vraném, ve Zvoli, v Davli, ve Štěchovicích, ve Slapech, v Jílovém a v Jirčanech. Od letošního školního roku bude tento průzkum prováděn i v mateřských školách. U těchto dětí zkoumáme hudebnost na zazpívání prosté národní písně, na opakování ukázaného rytmu a na rozeznání hlubokých tónů od vysokých a opačně, dále pak na zazpívání snadných intervalů a zahranych tónů. Vybrané děti pak chodí rok do předhudební výchovy a v dalším roce jsou přijímány do instrumentálních oddělení buď na housle, klavír anebo zobcovou flétnu. Studium je rozděleno na I. cyklus od 1. do 7. ročníku a II. cyklus od 8. do 10. ročníku.“

Mezi žáky, kteří ještě zažili Františka Přenosila v roli ředitele LŠU, patří například Lidka Slavík Limpouchová a Václav Havlíček. „Do hudebky jsem začala chodit v roce 1970 na klavír k paní učitelce Popperové. Moje spolužačky ale doma klavír neměly, a tak začaly hrát na housle. Proto jsem si housle také prosadila,

V roce 1978 předal František Přenosil ředitelské žezlo Hedě Javůrkové. ZDROJ: ARCHIV ZÁKLADNÍ UMĚLECKÉ ŠKOLY VRANÉ NAD VLTAVOU

Lidka Limpouchová, absolventský koncert, 1979. ZDROJ: ARCHIV LIDKY SLAVÍK LIMPOUCHOVÉ

Lidka Slavík Limpouchová hraje na violu profesionálně. ZDROJ: ARCHIV LIDKY SLAVÍK LIMPOUCHOVÉ

abychom chodily do hudebky spolu. Pan ředitel učil Renatu Zelinovou, mě a Hanku Kopeckou učila úžasná paní učitelka Bauerová. Později nám pan ředitel „dodal“ violoncellistku Lidu Žemličkovou z Davle a udělal z nás kvartet. Já byla největší, takže volba, kdo bude hrát na violu, byla jasná. Druhý cyklus už jsem absolvovala pod paní ředitelkou Javůrkovou na violu, tu tehdy učil pan učitel Novák. Byla to krásná léta. Téměř každý den v hudebce! Hodiny klavíru, houslí, hudební nauka, sbor, kvartet, orchestr. Prostě úžasně, co vše se panu řediteli povedlo dát ho dohromady. Byl laskavý, ale i přísný. Jednou jsme byly s kamarádkami v Podolí plavat a nestihly jsme přijít včas na zkoušku. Dostaly jsme strašně vynadáno a ze zkoušky nás vyhodil. Neexistovalo mít v puse žvýkačku nebo dát si při zkoušce nohy křížem... Ale stejně na to mám ty nejlepší vzpomínky. Díky hudebce a rodičům se muzice věnuji dodnes. V pubertě se mi nechtělo cvičit, ale slova rodičů: „Když ses na to dala, tak cvič a dokonči ročník,“ mi tak často zněla v uších, že po roce nechuti se to přehouplo a já pak hrála pořád a u hudby jsem zůstala. Pan ředitel Přenosil také uměl opravovat hudební nástroje. Opravil mi housle po dědečkovi a pak i violu, kterou mám dodnes, i když už hraji na jiný koncertní nástroj.“ Lidka Slavík Limpouchová vystudovala gymnázium, ale při práci dál studovala hru na violu na konzervatoři u pana prof. Ruise a zároveň i oděvní průmyslovku, protože po mamince zdědila vášeň pro oděvní design. Dnes má svoje oděvní studio a náročnou práci kompenzuje hraním na violu. Díky tomu zažila koncertní turné se slavným Ennio Morricone, autorem nádherných filmových melodií, za všechny připomeňme *Tenkrát na Západě*. S Flores de Praga se účastnila festivalů v USA, s Teplickou filharmoni

Václav Havlíček hraje na několik hudebních nástrojů. Oba dostali základ ve vranské „lidušce“. FOTO: DAVID ŠTĚPÁN

nií procestovala Asii, ale doprovázela i operního pěvce Adama Plachetku. Je stálou členkou několika menších orchestrů včetně chrámových (katedrála s. Víta, bazilika sv. Jakuba atd.) Ráda vzpomíná i na několik evropských turné Rock Meet Classic, kde vystupovala spolu se světovými rockovými hvězdami. „Hraní je pro mě protipól mojí práce, která je dnes spíše technická. Člověka to přenesení do úplně jiných sfér. Stojí za to vytrvat a překonat léta, kdy se nechce cvičit a člověk by s tím nejrady praštil,“ vzkazuje všem, kdo se učí hrát na nějaký nástroj, Lidka Slavík Limpouchová.

Václav Havlíček začal do místní LŠU chodit ve stejné době jako Lidka. Vašek pochází z muzikantské rodiny, jeho tatínek i strýc byli skvělými muzikanty. A tak není divu, že ho tatínek přivedl do hudebky. „Dodnes si pamatuji na den, kdy jsem tam poprvé vstoupil a uviděl pana ředitele Přenosila. Na mě jako na malého kluka působil naprosto démonicky a přirozeně autoritativně. Měl krásný oblek s vestičkou a pokuřoval ve své pracovně viržinko. Táta se s ním znal a začali se bavit o hudbě a o tom, na co budu hrát. Vybrali housle. Pan Přenosil vzal do rukou jedny malé žákovské a zahrál na ně. Mě to naprosto fascinovalo, ale nějak podvědomě jsem tušil, že to není nástroj pro mě. Ale o muzice jako takové jsem ani na okamžik nezapochoval. Přišlo mi to tak přirozené, že mám hrát, jako mi přišlo přirozené, že mluvím nebo dýchám. V sedmi letech jsem ještě neměl druhé zuby, tak mě táta dal na dva roky na housle k paní učitelce Bauerové. Po dvou letech mě přivedl k panu učiteli Pavlovi Ackermannovi. Ten vzal do rukou klarinet, který jsem měl od táty, a zahrál na něj tak famózně, čistě, krásným tónem a skvěle technicky... Každou chvíli to mám před očima, a to je to víc 19

František Přenosil dokázal nejen opravit hudební nástroje, ale také vyrobit intarzované kazety na šperky.

ZDROJ: ARCHIV LUDMILY KRIŠTOFOVÉ

jak padesát let. Pamatuji si i jeho ruce. Byly udržované s nádherně zastříženými nehty a naprosto přirozeně srostlé s nástrojem, na který hrál. V paměti mi zůstaly i ruce pana Přenosila, ten je měl lehce zdeformované. Pavel Ackermann mi dal obrovský základ do dalšího muzikantského života. Začal jsem hrát v triu, kvartetu, jezdil jsem s ním i s Hedou Javůrkovou na soutěže, hrál jsem s orchestrem, s dechovkou, s folklorním souborem... A to vše ve zdejší hudebce,“ vzpomíná s vděčností Vašek Havlíček. V současné době hraje na klarinet klasickou hudbu v pražském komorním orchestru Dalibor, na barytonsaxofon, altosaxofon a soprán saxofon v benešovském swingovém big bandu a pak má ještě tanečně zábavovou kapelu, kde hraje na kytaru a tenorsaxofon. A jako kytarista doprovází Doris Martinez. Několik let hrál s Janem Antonínem Pacákem, bývalým bubeníkem skupiny Olympic, vystupoval také s Jitkou Zelenkovou, Ondřejem Rumlem, Láďou Kerndlem, Blankou Tůmovou nebo Milanem Černohousem.

Aktivní do konce života

V roce 1977 byla Lidová škola umění ve Vraném nad Vltavou vyhodnocena jako nejúspěšnější ze všech škol na okrese Praha-západ. František Přenosil mohl o dva roky později, ve svých 74 letech, odejít do penze s velmi dobrým pocitem. Naplno se tak mohl věnovat svým koníčkům, kterých měl několik. Jak už bylo řečeno, byl velmi zručný a uměl pracovat se dřevem. Kromě toho, že opravoval hudební nástroje, především housle, vyráběl rámečky na obrázky, ale také např. krásné intarzované kazety na šperky.

Dalším jeho velkým koníčkem bylo zahradničení, byl vy-

František Přenosil měl velké znalosti o pěstování ovocných stromů. Na fotografii je se svojí ženou na výstavě ovoce, zeleniny a květin, kterou ve Vraném pravidelně pořádala místní organizace Českého svazu zahrádkářů, jejímž byl zakládajícím členem, 1976. ZDROJ: ARCHIV LUDMILY KRIŠTOFOVÉ

chodili radit o pěstování ovocných stromů. V roce 1949 ve Vraném spoluzakládal společně s Josefem Provazníkem a Františkem Šustou spolek zahrádkářů, jakožto pobočku Jednoty zahrádkářů v Praze. Spolek pořádal odborné přednášky, řadu z nich měl právě František Přenosil. Pravidelně se se svými výpěstky zúčastňoval výstav ovoce, zeleniny a květin.

Jeho vnučka Ludmila Křištofová vzpomíná, že dědečkovou další láskou byla fotografie. Fotografoval přírodu, starou Prahu, snímky si sám doma vyvolával. Hodně četl, měl velkou sbírku gramofonových desek, které rád poslouchal. A Lídu vodil na koncerty, do divadel a každý týden si zašli do cukrárny. Celá jeho rodina byla muzikální – manželka Valerie, dcera Ludmila (provdaná Látrová)

Zleva: Miloš Krása, bývalý ředitel LŠU v Černošicích, František Přenosil, Pavel Ackermann. ZDROJ: ARCHIV ALFONSE LIMPOUCHA (FOTO LADISLAV RYŠÁNEK)

V roce 1993, u příležitosti milénia obce, předal Jiří Peřina, starosta obce, Františku Přenosilovi medaili za zásluhy o vranskou hudební školu. ZDROJ: ARCHIV ALFONSE LIMPOUCHA (FOTO LADISLAV RYŠÁNEK)

i vnučka hrály na klavír. „Měl autoritu, ale nebyl konfliktní, byl rád mezi lidmi a do vysokého věku pracoval, byl činorodý, po odchodu do důchodu si našel ještě práci v Československé televizi, kde dělal úředníka. V 68 letech se rozhodl, že přestane kouřit. A po roce 1989 ještě cestoval, byl v Mnichově, kde v Rádiu Svobodná Evropa působila jako moderátorka zpěvačka Yvonne Přenosilová, dcera jeho bratrance. Podíval se s námi (babička zemřela v roce 1991) ještě do Londýna, do Paříže, do Holandska, do Tunisu, na Kanárské ostrovy nebo na Ibiza, to už byl v hodně pokročilém věku, pojišťovny se zdráhaly ho pojištit,“ vzpomíná jeho vnučka Ludmila Křištofová.

Ke konci života do místního časopisu Zrcadlo napsal: „Vzpomínám na všechny své žáky, které jsem měl upřímně velice rád a vážil

František Přenosil zůstal aktivním až do konce života. ZDROJ: ARCHIV LUDMILY KRIŠTOFOVÉ

jsem si toho, že někteří z nich docílili výkonů, které daleko přesahovaly rámec hudební školy.“

V obdivuhodné svěžesti se dožil oslav milénia obce v roce 1993, kdy mu bylo 88 let. Tehdy se konal v sále hudební školy slavnostní koncert. Při této příležitosti mu bylo z rukou tehdejšího starosty Jiřího Peřiny předáno ocenění za jeho zásluhy o tuto školu a o rozvoj kultury ve Vraném i v jeho okolí. Na koncertě zahráli současní i bývalí žáci, z nichž někteří již byli studenty konzervatoře nebo profesionálními hudebníky. Musel být dojat tím, jaké semínko zasel.

František Přenosil zemřel 21. dubna 2001 v pečovatelském domě v pražských Malešicích v požehnaném věku 96 let.

Heda Javůrková. FOTO: JOSEF KOPECKÝ

Heda Javůrková

(ředitelka v letech 1978–2018)

V roce 1978 se ředitelkou Lidové školy umění ve Vraném nad Vltavou stala Heda Javůrková, která s ní pak spojila celý svůj profesní život. V jejím čele stála čtyřicet let. Vynikající klavíristka, elegantní žena s okouzlujícím šarmem, skutečná dáma, člověk laskavý a se smyslem pro humor, tak zůstala v paměti všem, kdo se s ní setkali.

Heda Javůrková se narodila a dětství prožila v Banské Bystrici v československé rodině, maminka byla Slovenka, tatínek Čech. V šesti letech začala chodit do lidové školy umění na klavír a talentovanou dívku pak přijali na bratislavskou konzervatoř. Heda byla velmi drobná, útloučká, když ji paní profesorka Pappová poprvé viděla, spráskla ruce: „Děučátko moje, bože, vždyt se ti ty ručičky zlomí, viš, jaké klády budeme hrát?“ Heda se však nedala: „Ale já mám sílu!“ ujišťovala ji. Konzervatoř úspěšně absolvovala, stala se skvělou klavíristkou. Na otázku, kterého skladatele hrála nejráději, říká: „To je těžké říci, asi všechny, ale moc ráda jsem měla i modernu. Už na konzervatoři jsem premiérově hrála sedm skladeb, které napsal Andrej Očenáš. On tam měl velikánské rozpětí, to málokdo uhrál. Paní profesorka byla šťastná, že to zvládnou a říkala: „Kdyby tak Andrej Očenáš přišel, ten by koukal.“ A on opravdu na koncert přišel a hned, jak jsem dohrála, šel za mnou na pódium, políbil mi ruku a řekl mi: „Musím vám říci, že jsem ani netušil, jak krásnou skladbu jsem napsal. Mně bylo osmnáct nebo devatenáct a bylo to pro mě obrovské vyznamenání. Modernu jsem milovala. Hrála jsem i Eugena Suchoně, později i se svými žáky, těmi vyspělými, protože to jsou opravdu velmi těžké věci,“ vypráví Heda Javůrková a člověk se dívá na její krásné, štíhlé, dlouhé prsty a představuje si, jak se dotýkají kláves.

Když absolvovala konzervatoř, rodina se přestěhovala do Prahy a Heda přemýšlela, kam nastoupí. Objevila inzerát, že LŠU ve Vraném nad Vltavou hledá učitelku klavíru a zpěvu. Psal se rok 1972 a dodnes si pamatuje na první setkání s panem ředitelem Přenosilem. Od začátku si rozuměli. Vysvětlil jí, jak moc potřebuje, aby se ujala odloučeného pracoviště v Jílovém u Prahy. A mladičká, dvadvacetiletá klavíristka plná energie a ideálů se pustila do práce.

Během krátké doby měla spoustu žáků. „Jezdila jsem tam v deset a zpátky do Prahy v půl osmé, posledním autobusem. Časem pro mě řidiči zajížděli až před školu a volali: „Paní učitelko, pojďte, jinak budete muset pěšky. Vždy na mě počkali, stejně jsem většinou byla jedinou cestující, takhle večer už na Prahu nikdo nejedil.“ I ve Vraném pak spěchala na vlak na poslední chvíli, jak si všichni pamatujeme. „Někdy vlak už jel a já do něj naskakovala u šraněk, kudy pomalu projížděl,“ přiznává se smíchem.

Když se František Přenosil rozhodl odejít do důchodu, přál si, aby školu převzala právě Heda Javůrková. Ona o to ale příliš nestála, chtěla hrát, učit a věděla, že jako ředitelka bude mít na starosti spoustu administrativy a organizačních věcí, které jí budou brát čas. A také si na tu funkci připadala mladá, bylo jí osmadvacet let. Ale pan ředitel ji přemluvil. Nikdy svého rozhodnutí nelitoval. „Vídali jsme se až do konce, jezdila jsem ho navštěvovat, když byl v pečovatelském domě v Malešicích. Vyprávěla jsem mu o škole, on moc rád poslouchal, pořád ho zajímalo, co se tam děje. Držel mi ruku, hladil mi ji a říkal: „Já jsem věděl, proč chci, abyste to převzala po mně, drahoušku, vy ovládáte nejen umění hudby, ale i umění jednat s lidmi. To umí málokdo, mně můžete věřit.“ Velmi si sebe navzájem vážili, celý život si vykali.

Hned po svém nástupu v roce 1972 začala Heda Javůrková vést kroniku LŠU, nejprve pouze jílovské pobočky, od roku 1978 celé školy. Díky ní dnes víme, kdo v jednotlivých letech ve škole učil, jaké koncerty se uskutečnily, jakých soutěží se žáci zúčastnili a jaká získali ocenění. Škola každoročně pořádala řadu koncertů. Vystupovali na nich jak žáci, tak učitelé. „Liduška“ také pravidelně připravovala výchovné koncerty pro mateřské školy ve Vraném, v Davli, Jílovém i v dalších obcích, kde učitelé i žáci LŠU vyprávěli předškolním dětem o hudebních nástrojích a ukazovali jim, někdy formou pohádky, jak se na ně hraje. Cílem těchto koncertů bylo podchytit zájem a nadchnout pro hudbu nejen nejmenší děti, ale i jejich rodiče. Výchovné koncerty pořádala LŠU i pro žáky základních škol.

Mezi žáky, kteří začali do „lidušky“ chodit v počátcích ředitelování Hedy Javůrkové, patří Oldřich Bernat. Na paní ředi-

Čtyřletá Pavlínka Seiferová při hodině s Hedou Javůrkovou v Jilovém, 1978.
ZDROJ: ARCHIV ZUŠ VRANÉ NAD VLTAVOU

Paní ředitelka s emeritním panem ředitelem. ZDROJ: ARCHIV HEDY JAVŮRKOVÉ

Olda Bernat, 1983. ZDROJ: ARCHIV HEDY JAVŮRKOVÉ

Katka Matějková a pan učitel Petr Pačes. ZDROJ: ARCHIV KATEŘINY MÜLLER

telku i na jejího kolegu, klarinetistu Pavla Ackermanna, vzpomíná s velkou láskou a vděčností. „Oba mi dali do života strašně moc. Pavel Ackermann, první klarinet v Komorním orchestru bez dirigenta, létal hrát po celém světě. A tenhle člověk pak se mnou jede ve svém volném čase do Ostravy na soutěž (8. 4. 1985, celostátní kolo soutěže – hry na hudební nástroje pro učňovský dorost, Olda získal 1. místo ve skupině klarinetistů a 3. místo v absolutním hodnocení – pozn. red.), vezme svůj klarinet za osmdesát tisíc, což tehdy byly obrovské peníze, a řekne hraj na něj, budeš mít lepší tón. To samé Heda Javůrková, která se mnou také jezdila. Byli to srdcaři, sebrali se a jeli se mnou čtyři sta kilometrů na soutěž, za vlastní peníze.

Plátky do klarinetu nebyly u nás k sehnání nebo byly hrozně drahé a Pavel Ackermann nám je vozil z venku a de facto nám

je rozdával. Pracoval s námi jako kdybychom byli profesionálové, nehráli jsme jenom stupnice a etudy, ale vybíral nám skladby, samozřejmě přiměřeně našemu umu, ale byly to opravdu skladby, já jsem na soutěži hrál *Selanku pro klarinet a klavír* od Zdeňka Fibicha a to byla povinná skladba na Pražském jaru. Heda Javůrková mě doprovázela, když jsem hrál sólově, měli jsme krásný vztah, měl jsem ji moc rád, říkala mi synáček,“ vypráví Olda Bernat. A Heda Javůrková vysvětluje, jak toto něžné oslovení vzniklo. „My jsme si s Oldou byli trochu podobní a na soutěžích mu říkali: ‚To se ti to vyhrává, když tady máš maminku, když s tebou cvičíš a doprovází tě.‘ Olda Bernat přivezl ze soutěží řadu cen. Stejně tak jako klarinetový kvintet, kde hrál společně s Petrem Šustou, Danielem Kopáčkem, Karlem Vančurou a Vítem Limpouchem.

Ve stejné době jako Olda chodila do vranské hudebky Kateřina Matějková (dnes Müller). Začala do ní chodit v první třídě, v roce 1977, společně se svojí kamarádkou Lucií Rodingerovou. Pavel Ackermann je učil hrát na zobcovou flétnu, po několika letech přešla Katka na příčnou flétnu a Lucka na hoboj. „Jednou mě slyšely paní ředitelka Heda Javůrková a paní učitelka Popperová něco si zpívat. Zavolaly si mě ke klavíru, zazpívala jsem, co řekly a byly úplně nadšené, že jsem obrovský talent a že musím chodit kromě flétny i na zpěv. Bylo mi asi osm let. Daly mi složenku, ať ji rodiče zaplatí. Přiběhla jsem domů a líčím to našim. Táta vzal složenku, koukl na ní a pravil, že za tyhle peníze mě bude učit sám. Já nepochopila nadsázku, otočila jsem se a běžela zpátky do hudebky a povídám to paní ředitelce Javůrkové. Ta hned šla za paní učitelkou Popperovou,

že co teda budou dělat. Nakonec se dohodly, že mě budou učit zadarmo. Já šla hrdě domů a vyprávím to rodičům a ty málem ranila mrtvice, že dělám ostudu a že to táta myslel v legraci. Dobře to dopadlo, rodiče samozřejmě zaplatili a chodila jsem i na zpěv. K paní učitelce Popperové, která s sebou na hodiny vodila dvě, v mých očích obrovské, dogy. Nosila jim velký kus zelené sametové látky, na kterém ležely, a já jsem z nich měla hrůzu. Paní učitelka Popperová mi klepala taktovkou do rytmu, dogy občas zvedaly hlavu směrem ke mně a já jsem se držela klavíru a bála se, že mě sežerou. Na paní ředitelku Javůrkovou vzpomínám jako na krásnou bytost. Vždy upravená, v elegantních šatech, na všechny se usmívala. Byla nesmírně příjemná, jemná, otevřená a vstřícná. Učarovávalo mi, jak se pohybovala, ona vlastně plula.

Z vánočního koncertu, počátek 80. let. ZDROJ: ARCHIV KATEŘINY MÜLLER

V paměti mi zůstalo vánoční představení, zpívali jsme u jesliček, měli jsme každý svou roli v betlémě. Vystupovali jsme i mimo Vrané, často v Jílovém a paní ředitelka vždy jezdila s námi. Bavilo mě hrát i zpívat si pro radost, ale nesnášela jsem soutěže, ty pro mě byly obrovským stresem. Na ně jsme jezdili většinou s Oldou Bernatem, mým velkým kamarádem a oporou. On vyhrával, já nikdy. Vždycky jsem byla úplně paralyzovaná a zkazila jsem to. I z těchto důvodů jsem nakonec zavrhl myšlenky na konzervatoř,“ vypráví Katka Müller.

Velmi krásně na Hedu Javůrkovou vzpomíná i jedna z jejích nejúspěšnějších žákyň, Lenka Drahorádová, která už dlouho žije v USA: „Do hudebky jsem začala chodit kolem roku

1984, tedy ve třetí či čtvrté třídě. Byl to nápad maminky, která chtěla, abychom s mladší sestrou hrály na hudební nástroj. Pamatuju si, jak jsme se přišly poprvé představit paní ředitelce. Okamžitě na mě hluboce zapůsobila: jak byla oblečená (nesmírně elegantně), jak mluvila (s jemným slovenským přízvukem) a jak hrála na klavír. Do hudebky jsem chodila moc ráda. Největší odměnou pro mě bylo, když jsme s paní ředitelkou, která si mě převzala od pana učitele Polívky jako svoji vlastní žákyni, na konci hodiny hrály „čtyřručky“. Zapálila ve mně vášeň pro hudbu, která už mě nikdy neopustila. Gershwinovu *Rhapsody in Blue*, kterou mi dala k absolventskému koncertu, mám doposud. Heda Javůrková je obdivuhodná žena,

Absolventský koncert, 2. 6. 1981. Zleva absolventky: I. Tikovská, R. Průchová, T. Gösselová, E. Novosadová, v pozadí jejich učitelé: Pavel Ackermann, Heda Javůrková, Daniela Kalvodová a Renata Stárková. ZDROJ: ARCHIV ZUŠ VRANÉ NAD VLTAVOU

kteřá byla velkou inspirací pro své žáky a žákyně. Na vysoké škole jsem začala studovat barokní hudbu a hru na varhany u profesorky Ireny Chříbkové. Po odchodu do USA jsem deset let pracovala jako Director of Music Ministry, Organist and Choir Director pro Oxford Methodist Church v Oxfordu, Massachusetts. Bylo to zaměstnání, které mi umožnilo se věnovat muzice, ale zároveň také rodině. Děti vyrůstaly kolem varhan, od malička poslouchaly hudbu, zkoušky chóru a tak není divu, že také všech pět mých dětí má lásku k hudbě a hrají na různé hudební nástroje v různých souborech, včetně jazzu a orchestru. Jedno z největších potěšení je, když je slyším hrát, když jim můžu v hudbě poradit, něco je naučit, anebo když mě zase na-

opak můj syn učí hrát na bubny! A tak ta láska k hudbě v mé rodině pokračuje a všechno to začalo ve vranské hudebce,“ uzavírá Lenka Drahorádová. V kronice LŠU najdeme řadu zápisů o Lenčiných úspěších i o cenách, jež přivezla ze soutěží také její sestra Pavla, která se ve vranské hudebce učila hrát na housle.

Jedním z nejúspěšnějších žáků Hedy Javůrkové je Jan Polívka. V roce 1988, jako třináctiletý, získal na prestižní mezinárodní soutěži pro mladé klavíristy do 16 let Virtuosi per musica di pianoforte v závěrečném hodnocení po 3 kolech čestné uznání. A čestné uznání bylo uděleno i Hedě Javůrkové za mimořádně úspěšnou přípravu žáka na tuto soutěž. Jan Polívka vystudoval Pražskou 27

Jan Polívka, Heda Javůrková a Lenka Drahorádová, 1993. ZDROJ: ARCHIV ALFONSE LIMPOUCHA (FOTO LADISLAV RYŠÁNEK)

Heda Javůrková s Danielem Kopáčkem, bývalým žákem vranské LŠU, který později vyučoval hru na dechové nástroje a kytaru na odloučeném pracovišti v Davli. V roce 2015 náhle, v pouhých 43 letech zemřel. ZDROJ: ARCHIV HEDY JAVŮRKOVÉ

Martin Polívka hrál na koncertě k miléniu obce *Koncert G dur J. B. Viottiho*. ZDROJ: ARCHIV ALFONSE LIMPOUCHA (FOTO: LADISLAV RYŠÁNEK)

Jaroslava Havlíčková (zpěv) a Jaroslava Malá (klavír) přednesly Chopinovo *Divčí přání*. Koncert k miléniu obce, květen 1993. ZDROJ: ARCHIV ALFONSE LIMPOUCHA (FOTO: LADISLAV RYŠÁNEK)

Z koncertu k miléniu obce, květen 1993. ZDROJ: ARCHIV ALFONSE LIMPOUCHA (FOTO: LADISLAV RYŠÁNEK)

konzervatoř, pak pokračoval na Hochschule für Musik und Darstellende Kunst (HfMDK) ve Frankfurtu nad Mohanem, kde vedle klavíru studoval i sborové dirigování. Nyní na této škole vyučuje jako docent. Mezi další velmi úspěšné žáky a žákyně Hedy Javůrkové patří např. Tereza Pokorná a Štěpán Škoda (absolventi III. stupně) a Jaroslava Malá, Blanka Kalvachová, Kateřina Kovaříková a Martina Jirečková. Všichni na ni s láskou a vděčností vzpomínají. Když v roce 2018 ze školy odcházela, sepsali jí na rozloučenou svá dojemná poděkování.

Do vranské ZUŠky dojížděli od devadesátých let vlakem z Kamenného Přívozu také sourozenci Žákovi. Pět ze sedmi

dětí Žakových, Marie, Josef, Zdislava, Ondřej a Dominika, zde rozvíjeli svůj vztah k hudbě. Ten jim dala do vínku hlavně jejich maminka, která se jim od malička velmi věnovala. Nejstarší Marie absolvovala pod vedením paní ředitelky Hedy Javůrkové II. stupeň ve hře na klavír a do Vraného se po čase na pár let vrátila jako učitelka klavíru. Nyní je maminkou šesti dětí. „Heda mě zcela zásadním způsobem ovlivnila v lásce ke klavíru, hudbě i celkově ve vnímání umění, nejen hudebního. Uměla dítěti zprostředkovat i moderní vážnou hudbu, což v té době bylo zcela výjimečné. Chodila vždy pečlivě a krásně upravená a taktéž se i chovala. Byla a je opravdovým profesionálem s obrovským srdcem pro děti.“ Heda Javůrková zase dodnes vzpomí-

ná, jak nádherně Marie zahrála jako žákyně II. stupně recitál ze skladeb Eugena Suchoně. A jak byla inspektorka, která ji slyšela, úplně konsternovaná a řekla, že takto by to nezahrál ani leckterý student u maturity na konzervatoři. Ve vranské hudebce začínal i profesionální houslista Josef Žák, který v současnosti žije v Paříži a působí v řadě souborů jako umělecký vedoucí. Po studiích hry na housle na Pražské konzervatoři, Hochschule für Musik v Drážďanech a Hudební fakulty AMU v Praze se zaměřil na interpretaci hudby 17. a 18. století, a získal v roce 2015 magisterský titul na Pařížské konzervatoři v oboru barokní housle. I další tři sourozenci Žákovi, kteří prošli vranskou uměleckou školou, absolvovali ve Vraném s velkým úspě-

chem. Zdislava navštěvovala příčnou flétnu u pana učitele Tomáše Pelikána, Ondřej se věnoval klavíru u paní ředitelky Hedy Javůrkové a k tomu hrál také na bicí v orchestru pana učitele Pavla Ackermanna. Dominika absolvovala obor housle u pana učitele Pelikána. Dodnes se všichni hudbě věnují a vedou k ní i své děti.

„Měla jsem obrovské štěstí na lidi,“ říká paní Heda Javůrková. „V naší škole nebyla žádná fluktuace, nikdo neodcházel, jen do důchodu.“ V roce 1983 ji bolestně zasáhla smrt doktora Otakara Bartoše, který vedl houslové oddělení v Jílovém, a pak v roce 2015 náhle úmrtí teprve třiadvacetiletého Daniela Kopáčka, učitele na dechové nástroje a kytaru na odloučeném pracovišti v Davli. 29

Část pedagogického sboru ZUŠ a zástupkyně obce Vrané nad Vltavou. Horní řada zleva: Edita Škodová, Majka Filipová a Pavel Ackermann. Dolní řada zleva: Zdeňka Křišťůvková, Bohuslava Chvátalová, Heda Javůrková a Tomáš Pelikán.
ZDROJ: ARCHIV HEDY JAVŮRKOVÉ

Během éry paní ředitelky Hedy Javůrkové, po roce 1990, byly lidové školy umění přeměněny na základní umělecké školy, získaly právní subjektivitu a poskytují ucelené třístupňové vzdělání v hudebním, výtvarném, literárně-dramatickém a tanečním oboru.

V roce 1998 uplynulo dvacet let od jejího nástupu na místo ředitelky vranské umělecké školy. Tehdejší starostka Bohuslava Chvátalová ji při té příležitosti napsala: „Pravým posláním člověka je žít pro druhého, štěstím je milovat život a lidi. A Vy jste svou prací a celým svým životem prokázala tolik lásky, víry a optimismu. Dokázala jste, spolu se svými kolegy, vychovat mnoho výborných hudebníků a mnoho dětí a vašich žáků přivést k lásce k hudbě a všemu

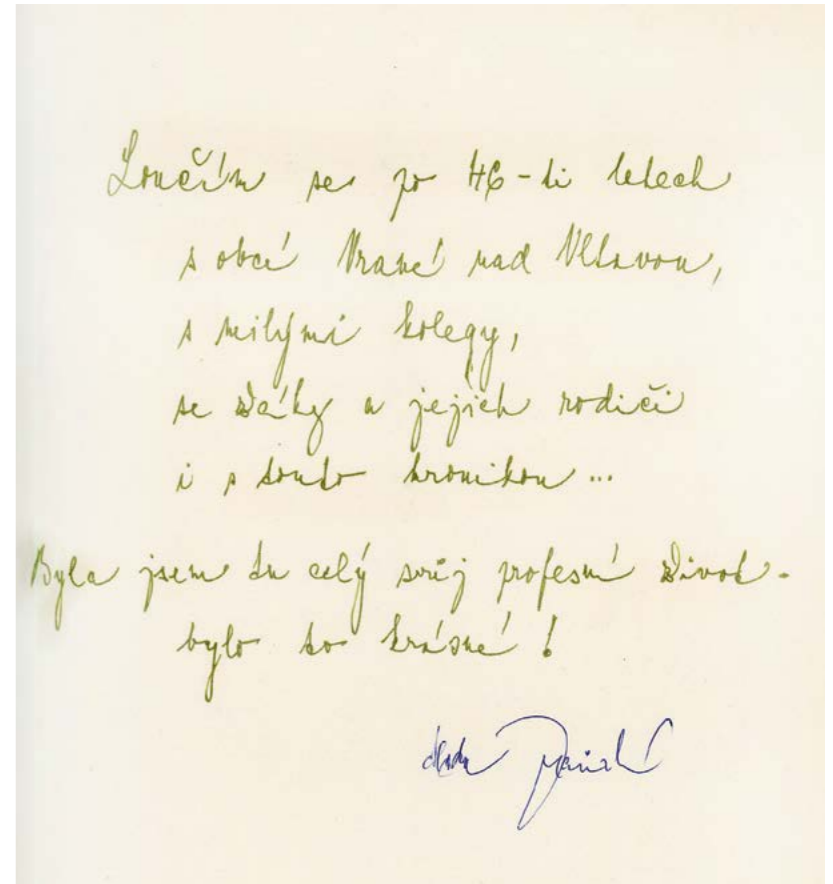
Heda Javůrková s absolventkami oboru kytara – Magdou Tejnickou (vlevo) a Barborou Skoupou. ZDROJ: ARCHIV HEDY JAVŮRKOVÉ

Heda Javůrková, elegantní, půvabná, tak ji máme všichni v paměti.
ZDROJ: ARCHIV HEDY JAVŮRKOVÉ

krásnému. Dokázala jste se upřímně radovat z úspěchů Vašich žáků, z úspěchů Vašich kolegů, z úspěchů velkých, ale i z úspěchů malých. Vážená paní ředitelko, chtěla bych Vám za toto všechno srdečně poděkovat a popřát Vám hodně dalších životních úspěchů, radosti a spokojenosti. Přeji Vám, aby se Vám vyplnila všechna nesplněná přání, ve štěstí, v klidné a vyrovnané pohodě. A sobě a celé naší obci přeji, abyste ještě dlouho a dlouho vedla naši ZUŠku k věhlasu v blízkém i dalekém okolí.“

Když o dvacet let později, v roce 2018, odcházela Heda Javůrková do důchodu, napsala do kroniky školy svoje vyznání: „Vždy jsem se snažila inspirovat spolupracovníky, motivovat a strhávat je ke spolupráci a činit je spokojenými zejména naplňováním potřeb

Loučení. Poslední zápis v kronice, kterou v roce 1972 Heda Javůrková založila.
ZDROJ: ARCHIV ZUŠ VRANÉ NAD VLTAVOU

jistoty, důvěry, svobody, kreativity, uznání a seberealizace. Věřím v to, že být laskavý je velice důležité. Být milý k našemu okolí má své účinky a také především zpětnou vazbu. Je to pak vidět i na vztazích mezi učiteli, na jejich chování, porozumění a ohleduplnosti. Vím, že být laskavý je umění a kdo je laskavý, vyhrává. Naše škola je náš svět. Svět lidí, kteří hudbou a štětcem vyjadřují své pocity a kteří jsou schopni druhým dávat kousíček své duše v podobě radosti, dobra a lásky. Na škole pracují vynikající učitelé – kvalitní lidé, v jejichž centru snažení je a vždycky bylo dítě – žák.“

Dodejme, že celých těch 46 let, které věnovala svým žákům, jí stál po boku a byl jí oporou její manžel. Přejeme jim oběma pevné zdraví a děkujeme!

Lidová škola umění a SRPŠ ve Vraném nad Vltavou
pořádají dne 2. dubna 1984

MÁKOVSKÝ KONCERT k Roku české hudby.

Program:		
W.A. Mozart: Píseň, Lully: Ukolébavka	J. Polívka	zobc. fl.
Dvě národní písně	L. Procházková	klavír
Dvě národní písně	H. a. D. Klempířová	zobc. fl.
H. Purcell: Arié	M. Sidor	zobc. fl.
A. Sarauer: Allegretto, Tanec	K. Krausová	klavír
H. Paklanova: Mazurka	P. Drahorádová	housle
E. Suchon: cyklus skladeb Maličká som	A. Holečková	klavír
Telemann: Menuet	M. Beranová	hoboj
J. Páleníček: Tanecček Popelky	I. Zierová	klavír
V. Vitlín: Námořníci	T. Varcaba	trubka
J. S. Bach: Preludium C dur	N. Juráček	klavír
P. Jurkovič: Intrada	P. Křížtálek	zobc. fl.
Allemande	R. Mikšátko	
P. X. Dušek: Sonatina B dur-II., III. v.	L. Drahorádová	klavír
V. Ščelokov: Povídka	M. Glasnák	trubka
F. Gruber: Melodie	L. Kubelíková	klavír
G. Sans: Síta	D. Kopáček	kytara
A. Janšínov: Concertino	M. Vacíková	housle
L. Koželuh: II. v. s koncertu Es dur	O. Bernat	klarinet
L. Janáček: Po zarostlém chodníčku	J. Kozlová	klavír
J. Z. Bartoň: Moderato	D. Kopáček	cl
	K. Vančura	cl
	V. Limpouch	cl dech.
	M. Beranová	ob kvartet

00000 00000 00000
o0o 0 o0o

Základní umělecká škola Vrané n.Vlt.
pořádá dne 15. prosince 1997 v 18 hod.
vánoční koncert žáků.

Program:		
Tichá noc	Dr. Šerák + ing. Nikolásek trubky	
W.A. Mozart: Melodie	D. Žáková	0. roč. housle
Koleda	J. Žák	dopr. housle
2 moravské koledy	J. Palkosková	1. roč. zobc. fl.
J. Prokch: Andante	L. Palkosková	0. roč. kytara
J. Kř. Vaňhal: Píseň, Koleda	B. Bešíšková	0. roč. klavír
Stará franc. píseň	M. Koubek	0. roč. klarinet
Koledy	M. Kahounová	1. roč. zobc. fl.
Heumann: Nosorožec-Rock, Boogie	M. Kubec	0. roč. klavír
Anosyus: Allemande	D. Medviš	1. roč. zobc. fl.
J. Nečekal: 5 lid. písní	L. Palkosková	0. roč. kytara
Anosyus: Tanec	M. Slaviček	1. roč. zobc. fl.
F. Kuhlau: Téma s variacemi	O. Žák	2. roč. klavír
H.G. Heumann: Píseň	B. Sládečková	
4 koledy v úpravě L. Daniela	T. Chalupová	1. roč. zobc. fl.
Š. Urban: 3 lidové písně	G. Hartmannová	1. roč. kytara
2 koledy	Š. Foglová	
L. Koželuh: Andante	A. Nikolášková	1. roč. pf. flétna
Koleda	J. Šýkorová	2. roč. klavír
J.S. Bach: Ave Maria	J. Kuželová	zpěv
J.B. Lully: Písnička	Š. Foglová	1. roč. pf. flétna
Anglický anonym: Zelené rukávy	V. Trnková	2. roč. kytara
J. Zimmer: Bábika plače	J. Kuželová	2. roč. klavír
3 koledy /arr. V. Lepič/ J. Melkovič: Hra	J. Ludvíčková	3. roč. zobc. fl.
T.A. Kunz: Concertino	P. Kubelík	3. roč. klarinet
J. Olejník: Variace na lid. píseň	H. Kuželová	4. roč. zobc. fl.
Z. Zelenák: Intradukce	E. Nikolášková	7. roč. klavír
Fr. Schiffer: Kolotoč	A. Trejanová	6. roč. kytara
F. Carulli: Capriccio	M. Žáková	7. roč. klavír
L. v. Beethoven: Sonata f-T. v.		
Písno vánočních koled		

Vzpomínka na Pavla Ackermanna

Když jsem já šel s klarinetem do-li do-li, hello Dolly, do liduuu-šky...“ Píseň pana Uhlíře mi pokaždé připomene, jak jsem dojížděl vlakem z Davle do hudebky do Vraného nad Vltavou, doprovázen střídavě babičkami, pak s krásnou spolužačkou ve dvou, nakonec sám, zatímco se ostatní kluci mohli honit za mičudou. Ve vranské lidušce jsem vydupal schody do prvního patra, kde často ze slunebního bytu vyhlédl školník Procházka, cíleným pohledem zkontroloval přezutí, následoval vyhazov do přízemí nebo zaznělo alespoň obligátní: „Ne-du-pat!“ Mívali jsme z něj strach – když tušil blátivé počasí, byly ho plné schody, jinak byl hodný. A pak už mě v podkrovní učebně pro dechové nástroje čekal s vlídnou tváří, snad vždy optimisticky naladěný, můj učitel klarinetu – Pavel Ackermann.

Jako páťák už jsem měl za sebou zobcovku u Zdeňka Zahálky, a protože jsme měli doma klarinet, rodiče mě přihlásili... Psala se osmdesátá léta. Že je pan Ackermann skvělý učitel, jsem snad i podvědomě tušil. To, že se nám věnoval s nasazením absolutním a nejlépe, jak to vůbec šlo, vím až dnes. Hudebně profík, zcestoval půl světa s orchestrem, mohl učit na konzervatoři či AMU, ale on jezdil z pražských Vinohrad, případně z Jevan do Vraného... Proč právě do obyčejné venkovské lidušky, dozvěděl jsem se až jako dospělý.

Rád bych touto vzpomínkou vzdal hold svému učiteli, člověku, co mi do života tolik dal. Nestačil jsem mu říci, že pro mě hodně znamenal. Kdyby to šlo dohnat, řekl bych mu alespoň, že jsem hrál v dixielandu, v dechovce, měl bluegrassovou kapelu i big-beat, že i moje děti hrají, ač jen u táboráku. Pan Ackermann už hraje nebo snad i učí na nebesích. Určitě tam učí!

Je mi o čtyřicet let víc než tenkrát a zpětně si uvědomuji, že předával v lidušce žákům nejenom své umění hrát. Učil nás při hraní preciznosti, bez té nejde dosáhnout dobrého výsledku, a platí to i v jiných oblastech života. Učil nás zodpovědnosti, každý znal svůj part, neboť nikdo se nechtěl shodit v spoluhráčů. Jen tak se dá dělat komorní hud-

ba a můžete fungovat v orchestru, v práci, v kolektivu. Nezapomenu, co prohlásil po generální zkoušce na soutěž v komorní hře našeho klarinetového kvintetu: „Pánové, v sobotu se všichni uvidíme, omlouvám jedině vlastní smrt!“ Takže afty neafy, na které jsem v dětství trpěl, nešlo zahodit půlroční trénink, práci pedagoga a spoluhráčů. A kdo zná princip hry na klarinet, ví, jaké je hrát se zevnitř rozbitým spodním rtem... Rčení „skousnout zuby“ rozumím od té doby po svém a občas mi to pomáhá. Vyhráli jsme okresní kolo, krajské a postoupili do celostátního s partou z Vraného: Vít Limpouch, Petr Šusta, Venca Havlíček, Olda Bernat a já. (Vítu Limpoucha později nahradil Daniel Kopáček z Davle, už dospělého Vaška Havlíčka Jiří Kotál z Měchenic). Získali jsme druhou cenu, první udělena nebyla (hodnocení porotců nerozumím, prostě jsme celorepublikové kolo vyhráli), pan Ackermann z kluků z vesnice dokázal dostat vše, co v nich bylo. Z Kotála a Kopáčka udělal budoucí profesionální hudebníky, připravil je ke zkouškám na konzervatoř (a půjčil jim na přijímačky vlastní klarinet zn. Selmer). Venca Havlíček má vlastní kapelu doteď, hráli mi na svatbě.

Žákům sháněl klarinetové plátky Vandoren z Francie, v ČSSR nedostatkové zboží, servisoval nám klarinetu u pana Ebnera, někde na Žižkově. Nemám klarinet zn. Selmer, jen hubičku od pana Ackermanna s vyrytým „E“, Ebner. Pavel Ackermann nám skromně předával, co uměl. Pamatuji si dodnes, jak se má člověk o klarinet starat, že pro konzervaci zevnitř je nejlepší roztrít olej bažantím brkem, po hraní vysušit a nezavírat kufřík hned. Věnoval nám nejednu sobotu při výše zmiňovaných soutěžích, chodil s rodiči vybírat nové nástroje. Sluší se zmínit i podporu rodičů a poděkovat, že v době, kdy byli bez peněz, na doporučený hudební nástroj nějaké sehnali. Když to na mě neprozradíte u nás doma, přiznám se vám, že klarinet, co mi pan Ackermann vybral v Praze na Jungmaňáku (nástroj stál tehdy skoro měsíční plat obou rodičů) jsem zapomněl ve Vraném na nádraží před hospodou. U okénka jsem si koupil populární vepřenku, 33

Základní umělecká škola Vrané nad Vltavou

pořádá dne 27. května 2010 v 18 hod.

ABSOLVENTSKÝ KONCERT

Yocoh Yuquijero: <i>Sakura</i>	Barbora Kocianová	4./II. kytara
J. A. Benda: <i>Sonatina</i>	J. Zázvorková	4. r. klavír
C. Süßer: <i>Corida</i>	M. Zázvorka	6. r. kytara
G. F. Händel: <i>Preludium</i>	D. Pokorný	6. r. housle
	T. Pokorná	klavír
J.S. Bach: <i>Invenca a moll</i>	B. Kocianová	kytarové duo
F. Carulli: <i>Finale ze Serenady A dur</i>	M. Všelicha	2./II. kytara
A. Očenáš: <i>Raně vtáča</i>	T. Pokorná	2./II. klavír
F. Carulli: <i>Rondo</i>	B. Kocianová	kytarové duo
	M. Všelicha	
A. Dvořák: <i>Slovanský tanec op.46</i>	J. Zázvorková	čtyř. hra klavír
	T. Pokorná	
<i>El Cochimbo</i>	B. Kocianová	kytarové trio
	M. Všelicha	
	M. Zázvorka	

Základní umělecká škola Vrané nad Vltavou

pořádá dne 14. června 2018 v 17 hod.

KONCERT ŽÁKŮ

E. P. Chédeville: Cotillon	K. Čermáková	
	A. Dittrichová	
	A. Slavičková	1. roč. zobc. flétny
G. Ernesax: Lokomotiva jede	E. Dvořáková	PS klavír
M. Voza: Večerní píseň	A. Kordík	
E. P. Chédeville: Francouzský pochod	H. Kraus	1. roč. zobc. flétny
	A. Pentel	1. roč. klavír
F. Emonts: Pasáčková píseň	T. Hůrková	1. roč. zobc. flétna
P. Phalése : Gaillarde	K. Dobruská	2. roč. kytara
C. Süßer: Pocco allegretto	M. Benovičová	
P. de Lavigne: Menuet	L. Hejnalová	1. roč. flétny
	J. Kopanica	1. roč. kytara
C. Süßer: Pirátská píseň	K. Pitter	2. roč. klavír
I. Pleyel: Rondo	A. Trachtová	2. roč. kytara
J. Kř. Vaňhal: Andante	O. Douša	3. roč. klavír
C. Süßer: Kovbojská	E. Půllová	3. roč. zobc. flétna
W. A. Mozart: Andante	E. Vítková	3. roč. klavír
D. Kabalevskij: Valčík	M. Velebil	3. roč. flétna
E. Douša: Infantka	E. Chrpová	
L. Mozart: Dudácká	A. Neumanová	3. roč. kytary
P. Eben: Sly panenky	A. Satoriová	5. roč. zobc. flétna
J. B. Loeillet: Gavotte	V. Vašínová	5. roč. klavír
T. Stachak: Etuda, Déš, Tanec	J. Vašínová	1./II. housle
J. Dowland: Žabí gliardia		
K. Svoboda: Do věží		
J. Haydn: Koncert G dur – 1.v.		

Vynikající klarinetista Pavel Ackermann. ZDROJ: ARCHIV PETRA ACKERMANNNA

Karel Vančura z Davle, autor vzpomínky na Pavla Ackermanna. FOTO: KAREL VANČURA

Orchestr pod vedením Pavla Ackermanna zahrál při oslavách milénia obce 24. dubna 1993 před starou školou. ZDROJ: ARCHIV MARIE BERNATOVÉ

Zleva: Petr Křišťůfek, Jiří Kotál z Měchenic, Jan Vančura z Davle. ZDROJ: ARCHIV MARIE BERNATOVÉ

nastoupil jízdu směr Davle a bylo to. Naštěstí na nádražích tehdy ještě sloužili výpravčí. Davelský Skořepa zavolal Rostovi do Vraného a vranský výpravčí mi klarinet poslal dalším vlakem po mašinfirovi. Mám jej dodnes a hraji na něj s dětmi a přáteli o Vánocích koledy v kostele. Snad by z toho můj učitel měl radost.

A ještě jeden nezapomenutelný zážitek s Pavlem Ackermannem. Celá klarinetová třída jsme nacvičili trojhlasně *Babetu* od Jiřího Suchého a na pozvání Felixe Slováčka jsme s muzikanty z celé republiky vytvořili světový rekord v počtu najednou a společně hrajících klarinetistů. Čísla nevím, byla nás po strop plná Lucerna a je to dohledatelné v dobových novinách pod názvem článku *Kdyby tisíc klarinetů*. Hrát na hudební nástroj, kdo tedy má to štěstí, nadání a možnost, dává do života jakýsi třetí rozměr, alespoň já ten pocit mám.

Asi nebude druhého Ackermanna, ale celá ta parta učitelů z Prahy kolem paní Hedy Javůrkové, pan Pelikán, slabozrací Polívka a Pačes, kosmopolitní hráč Zahálka, hrál doslova všude, mladá Šrůtová a Kubec, co pak učili v Davli, byli myslím i skvělá parta a bez frází – jejich povolání pro ně bylo, a pro některé dosud je, posláním. Rozepisovali nám ručně party na páteční orchestr, scházelo se nás ve vranské lidušce 11 až 18 a hráli nejen klasickou dechovku, ale i kousky z hudby taneční a populární. Vystoupení orchestru gradovalo každoročně při vánočních koncertech v sále hudebky. A tam, když nás hrálo tolik pohromadě, mě to teprve začalo skutečně bavit, přidal jsem ke klarinetu saxofon(y). Ten orchestr každý pátek vedl právě Pavel

Ackermann. Jím pověřen orchestr naladit, než jako dirigent přišel, dmul jsem se pýchou, a to už jsem jezdil do Vraného z dobrříšského gymnázia. Pátky bývaly logisticky složité, do autobusu už ze Smíchova přeplněného vás řidič na Zbraslavi s tenor-saxofonem a kytarou nevezal, i kdyby chtěl... S nástroji se ale dobře stopuje, stačilo přejít Most Závodu míru a mávnout na první auto. Alternativně jsem vystupoval už na Cukráku a přes les Výzkumného ústavu lesního hospodářství a myslivosti sešel na přívoz, kde mě pánové Hájek či Ryšánek svezli za 2 koruny přes Vltavu a hurá na orchestr. Včera (28. 4. 2023) přívoz nejezdil, protékalo přes 450 m³. Za Hájka a Ryšánka se jezdilo furt, uměli přistát u těch železných modrých schodů na levém břehu a průtok nikdo neřešil. Cesta přes Vltavu pod papírnou V. Vančury byla pak fakt fofr. Ale i tak jsem vděčný obci Vrané, že provoz přívozu zajišťuje, využíváme ho, když doprovázím dceru do ZUŠ.

„A proč vlastně učíte tady ve Vraném, pane profesore?“ zeptal jsem se P. Ackermanna kdysi. „Víš, Kájo, já když jsem měl malé děti, jezdil jsem s orchestrem po světě. Moc jsem si své vlastní děti, když byly malé, neužil. Snažím se to tak nějak nahradit téhle generaci nejmenších. A uspokojuje mě to.“

Neznal jsem se s rodinou mého učitele, ale vím, že jeho syn Petr Ackermann, zakládal v osmdesátých letech kapelu Žentour. Stál na pódiu s muzikanty, kteří doprovázeli uvedení prvního velkého a úspěšného muzikálu *Jesus Christ Superstar*. Pan Ackermann má tedy, kromě mnoha klarinetistů a saxofonistů, které vychoval, více než zdatného muzikálního pokračovatele.

Karel Vančura

Pavel Ackermann se narodil v roce 1935 v Praze. Dětství měl pohnuté, vyrůstal jen s maminkou a bratrem, tatínek je opustil. Za nacistické okupace byli s bratrem od maminky odloučení, kvůli židovskému původu byli „uklizeni“ k cizí rodině do Podkrkonoší. Po skončení války se s maminkou naštěstí opět shledali a vrátili se do Prahy. Do rodiny pak přibyla ještě sestra, která žije v Německu. Kdo přivedl malého Pavla k hudbě, nevíme. Vystudoval Pražskou konzervatoř a AMU, působil jako první klarinetista v Pražském komorním orchestru bez dirigenta, zároveň byl i tajemníkem tohoto orchestru, který hrál po celém světě. Souběžně od roku 1971 začal učit v LŠU ve Vraném nad Vltavou, kam dojížděl z Prahy. Práce ve vranské „lidušce“ byla jeho srdeční záležitostí.

Jeho kvality a přínos pro vranskou uměleckou školu krásně vykresluje i věta, která se prý polohlasně ozývala, kdykoliv se objevil se svými žáky na hudebních soutěžích: „Je tady Vraný, tak to jsme v pr...“

Byl velkým nadšencem do nahrávací techniky, jeho koníčkem bylo pořizování videí. Díky němu má ZUŠ bohatý archiv videonahrávek ze svých koncertů a vernisáží. Měl syna a dceru a málokdo ví, že byl vášnivým akvaristou. Pavel Ackermann zemřel 5. března 2018, den před svými 83. narozeninami.

Heda Javůrková, Pavel Ackermann a Jarmila Mikotová, která od r. 1971 vyučovala na odloučeném pracovišti v Davli hru na klavír a zpěv. ZDROJ: ARCHIV HEDY JAVŮRKOVÉ

Majka Filipová.
FOTO: MILAN KOLLINGER

Majka Filipová

(zakladatelka výtvarného oboru)

Má neobyčejné oči. Je v nich laskavost, přejícnost, skromnost a čiré nadšení, takové, jaké mívají v očích malé děti. Když ji člověk potká, jako by ho pohladilo sluníčko. Setkání s ní mu prozáří celý den. Mária Filipová, které však všichni říkají Majka, už více než třicet let předává dětem ve vranské umělecké škole lásku k výtvarnému umění a radost z tvoření.

Jaká byla tvoje cesta do vranské ZUŠky?

Když jsem se vdala a narodila se nám v září 1988 dcera, chodila jsem s kočárkem po Vraném a při jedné takové procházce mě napadlo zajít do lidušky, tak se tehdy ZUŠce říkalo, zeptat se, jestli bych tam nemohla učit výtvarku. Dnes už na veřejnosti mluvím česky, ale tehdy, to jsme byly ještě Československo, jsem tam úplně přirozeně mluvila svojí slovenštinou a bylo moc milé, že paní ředitelka Heda Javůrková také přešla do slovenštiny. Stejně jako já totiž pochází ze Slovenska. Řekla mi, že výtvarný obor v LŠU nemají, ale že by ho ráda založila, kdybych o něj měla zájem. A další školní rok už jsme ho otevřely a já nastoupila. Jen na pár hodin, dceři Mirečce byl v září 1989 rok. Protože v LŠU nebyly volné prostory, učila jsem v základní škole, v nové budově, měla jsem tam vypůjčenou třídu dva dny v týdnu, vždy na tři hodiny. Když jsme skončili, museli jsme všechno uklidit a odnést, protože se tam ráno opět učilo. S Pavlem (manželem Pavlem Filipem – pozn. red.) jsme přemýšleli, kde najít vhodnější prostory a objevili jsme suterén mateřské školy. Ten jsme vyčistili, vymalovali, zařídili, vyučovala jsem tam několik let. Potom se podařilo v budově ZUŠ najít prostor také pro náš ateliér.

Dneska už zase pomalu ubíráš, ale když si měla plný záprah, kolik jsi učila hodin?

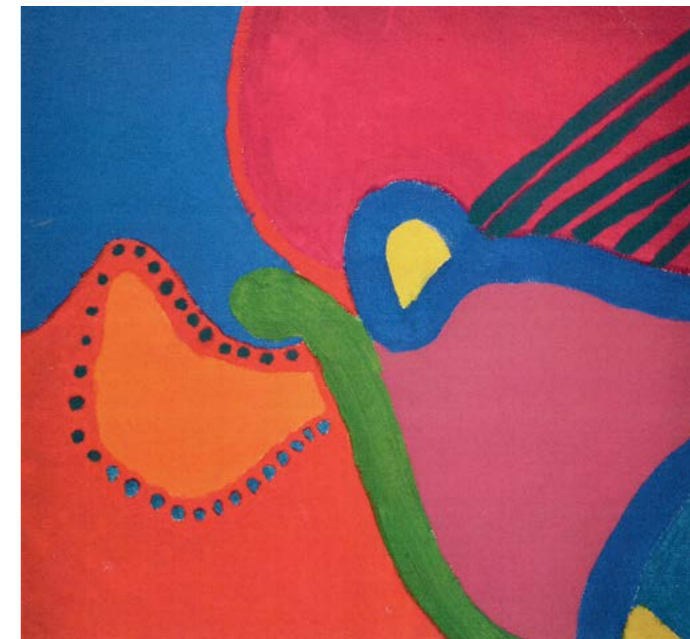
Když jsem měla plný úvazek, učila jsem 21 hodin, to je sedm skupin po třech vyučovacích hodinách. Třicet let jsem učila na plný úvazek, plus někdy i jednu nadpočetnou výtvarku, to jsem měla místo sedmi skupin osm.

Vzpomínám si na krásné projekty, které jsme s tebou dělali. Třeba k výročí přehrady, to muselo být v roce 1996, měli jsme celo-

roční projekt na téma voda, Vltava, řeka a za odměnu jsme pak jeli motorovou loďkou až na Slapy pod přehradu a zpátky.

Každý rok je vždycky něčemu věnován, loni to byl vesmír a teď si hrajeme, že jsme se vrátili z vesmíru na Zemi a prozkoumáváme, co je tady na naší planetě báječné. Podle Leonarda da Vinci jsme si sestrojili jednoduchý létající stroj, taková křídla, a už letíme na průzkum. Kdybys přišla do ateliéru, tak tam máme oblohu a asi 40 letců už letí na létajících strojích. Teď jsme s jednou skupinou přistáli na ostrově, kde jsou neuvěřitelné želvy, takže dál pocestujeme na želvách, už si je kašírujeme.

Náš současný výtvarný ateliér v zušce je úžasný. Máme keramickou pec, kreslíme, malujeme, máme grafický lis, fotoaparáty, chodívali jsme do galerií, to se lockdowny trochu přerušilo, povídáme si i o současném umění, děti mohou vytvářet různé objekty,

Majka Filipová s ředitelkou školy Hedou Javůrkovou. ZDROJ: ARCHIV ZUŠ VRANÉ NAD VLTAVOU

Téma Voda a slunce, 1996. ZDROJ: ARCHIV ZUŠ VRANÉ NAD VLTAVOU

performance. Veronika Hrozinková, která výtvarný obor po mně postupně přebírá, udělala animovací koutek, děti si tam mohou animovat, mají velikou obrazovku, kde mohou jen kliknutím myši fotit, a hned vidí, co naanimovali, hned si tam mohou svůj film pustit. Veronika je člověk, který do toho jde srdcem, a já jsem moc ráda, že výtvarku odevzdávám do dobrých rukou. A ještě máme Terezku Palušovou, ta učí víc v Jílovém a jednu partu tady ve Vraném. Jsme takový tým, tři ženy, a myslím, že máme stejné nasazení a přístup. Velmi ctíme dětské duše, silně vnímáme, k čemu tíhnou a necháváme jim prostor. Z toho někdy vzniknou artefakty, které se nedají vystavit, ale děti mají radost z tvoření, která se v nich nezabrdí, jsou v ZUŠce rády, jsou tam svobodné.

Mnoho tvých žáků pak pokračovalo na středních i vysokých uměleckých školách, to tě musí těšit...

Těch dětí, co pak šly na střední umělecké školy je opravdu hodně, a někteří žáci pak pokračovali i na vysoké umělecké školy. Na ně jsem opravdu pyšná, protože jsou úspěšní v současném výtvarném umění – první byl Matěj Smetana, který vystudoval Fakultu výtvarných umění na Vysokém učení technickém v Brně, pak i Filip Smetana, Marie Štindlová a naše Markéta, ti tam také absolvovali, Adélka Chmelová vystudovala Akademii výtvarných umění v Praze, Zuzka Havelcová zase Fakultu designu a umění UJEP v Ústí nad Labem a uchytila se jako velmi dobrá grafička v grafickém studiu v Berlíně. Daniel Pokorný úspěšně studuje design na Vysoké škole

Absolventi výtvarného oboru v roce 1997: Pavla Kratochvílová, Michaela Špitzová, Petra Tejnická, Tereza Vláčilová a Jan Ečer. ZDROJ: ARCHIV ZUŠ VRANÉ NAD VLTAVOU

Ve školním roce 2003/2004 zahájila Majka Filipová dlouhodobý projekt Cesty za uměním: „Řekli jsme si, že se jednou za měsíc v sobotu či v neděli sejdeme v 11 hodin na nádraží a vyrazíme vlakem do Prahy na průzkum galerií. Slíbila jsem studentům, že pokud tam dorazí byť jen jediný zájemce, pojedou s ním ráda. Mým přáním bylo otevřít jim kouzelný svět galerií, svět ticha, koncentrace, harmonie a setkání... setkání s uměním a skrze něj se sebou samým.“

Týdenní prázdninové plenéry se konaly v Plasích, Mnichově Hradišti nebo Krásensku. Majce je později pomáhali vést její starší žáci např. Matěj a Filip Smetanovi nebo Zuzana Havelcová. FOTO: MAJKA FILIPOVÁ

Zuzka Havelcová na pleněru. Později vystudovala Fakultu umění a designu na Univerzitě Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem a dnes pracuje jako art-director v grafickém studiu v Berlíně. FOTO: MAJKA FILIPOVÁ

uměleckoprůmyslové v Praze, v rámci bakalářské práce navrhoval sdílené pražské elektroautíčko. Klára Břicháčková vystudovala FAMU a vydala úspěšný komiks.

A tvoje dcera Markéta a Marie Štindlová jsou finalistkami prestižní Ceny Jindřicha Chalupického, kterou založil Václav Havel...

Marča a Marie byly na tu cenu nominované a dostaly se do finále ještě s kolegyní Danou Balážovou (společně tvoří umělecké trio Comunitě Fresca). Každý rok je nominováno pět umělců do 35 let, ony byly poslední ročník, kdy se z těch pěti ještě vybíral vítěz. Nyní už jsou všichni nominovaní automaticky vítězové, mají společnou výstavu, reprezentují současné výtvarné umění.

Víš, Natálko, já jsem nikdy nechtěla ztratit kontakt se studenty, kteří odcházeli na umělecké školy a vždycky jsem je žádala: „Na konci školního roku mi přinesete aspoň jeden obrázek, my ho vystavíme v rámci naší ZUŠkové výstavy a napíšeme k němu, že jeho autor studuje úspěšně tam a tam, aby Vraňáci viděli, jak jste šikovní.“ V rámci závěrečné výstavy jsme pak udělali i Salon našich úspěšných absolventů, věnovali jsme jim prostor, kde si vystavili své věci a bylo to úplně skvělé. Jednou Filip Smetana přinesl asi 20 maleb, obrovských, krásných a povídali jsme si, kde je vystavíme, a Filip řekl: „Tak třeba v papírně.“ A já jsem se toho chytila. Předtím bývaly každoroční závěrečné vernisáže na zahradě ZUŠ. Ale to bylo kvůli počasí vždycky napínavé. V roce 2016 jsme v prostorách papírny vybudovali galerii.

Pojďme k tvým kořenům. Stejně jako Heda Javůrková je máš na Slovensku. Jste stále v kontaktu?

Ano, bývalá paní ředitelka Heda Javůrková pochází z Banské Bystrice. V kontaktu jsme stále, Heda má pevné místo v mém srdci.

To je hezké. A odkud pocházíš ty, Majko?

Pocházím z malebné Oravy, ale Oravskou přehradu mi nahradila Vltava a Západní Tatry, moje Roháče, pak vranská Homole. Už jsem Vraňáčka.

Jste rádi, že tě osud přivedl do Vraného a že díky tobě je tu už více než třicet let výtvarný obor. A že už deset let funguje spolek Stará škola, u jehož vzniku jsi společně se svým mužem Pavlem taky stála.

Ty mě, Natálko, znáš, já mám ráda své žáky a naše společné tvoření v ateliéru. Jsem dojatá, když díky setkávání v ateliéru mí žáci objevují v sobě svůj jedinečný potenciál. Vždycky, když nainstalují školní výstavu, to je jedno, jestli to bylo v papírně nebo na zahradě (a někdy jsem to dělala celou noc), tak si vždy tiše přeji, ať je lidem na vernisáži dobře, ať jsou pyšní na svoje děti, ať mají děti radost, ať je to pěkné setkání. A stejně to mám i při akcích, které pořádáme se spolkem Stará škola.

A já si myslím že se to vždycky do puntíku splnilo, nebo aspoň na těch, co jsem byla já, to tak vždycky bylo. (nl)

Dana Balážová, Markéta Filipová a Marie Štindlová (obě absolventky vranské ZUŠ), které společně tvoří umělecké trio Comunitě Fresca, se staly finalistkami prestižní Ceny Jindřicha Chalupického. Porota svoje rozhodnutí okomentovala takto: „Umělecké trio Comunitě Fresca nás zaujalo svým novátorským přístupem k malbě i k tvůrčímu procesu. Jejich světlem prochnutá malba do vlhkých omítek nanesených na zdi venkovní i galerijní, soukromé i veřejné, je citlivou odpovědí na mnoho aktuálních otázek umění.“ ZDROJ: SPOLEČNOST JINDŘICHA CHALUPECKÉHO

Comunitě Fresca: Zbytky obrazů ze sousedních měst FOTO: TOMÁŠ SOUČEK

Z vernisáží na zahradě vranské ZUŠ.
ZDROJ: ARCHIV ZUŠ VRANÉ NAD VLTAVOU A ARCHIV HEDY JAVŮRKOVÉ

Adina Chmelová: *Klíkyháky*. ZDROJ: WWW.BRICKGALLERY.CZ

Adina Chmelová, absolventka vranské ZUŠ, vystudovala Střední uměleckou školu Václava Hollara a Akademii výtvarných umění v Praze. Působí v uměleckém seskupení Hilda kolektiv. „Vzpomínám na různé akce s Majkou – na vyrábění loděk, které jsme pak pouštěli v údolí na potoce, na vítání jara nebo na jeskyni Altamiru – to nám Majka udělala ze stolů jeskyni a my jsme pod těmi stoly prolézali až na konec ke zdi, kde byla namalována pravěká zvířata. Majka nám o těch malbách vyprávěla, měla tam zapálené svíčky a bylo to fakt moc hezké. Já jsem pak to samé, už jako dospělá, zopakovala s dětmi při workshopu a taky je to moc bavilo. K Majce do ZUŠky jsme se vždycky těšili. Vzpomínám si, že měla ráda Františka Skálu a pouštěla nám jeho písničku Zlatí hadi zlatě kadí a my si to pak dlouho prozpěvovali. Moc fajn to bylo i na plenéru v Plasích, kam jsme s ní o prázdninách jezdili. Majka mě pak také připravovala na talentovky na Hollarku a podporovala mě, když jsem se hlásila na AVU k Vladimíru Kokoliovu. Měla k nám hodně osobní přístup, dokázala nás nadchnout a to nadšení se na mě přeneslo vždy když ji potkám. Hned bych se k ní do ZUŠky na chvíli vrátila, byla zase malá...“

Obálka komiksu *Smrkovec*, jehož autorkou je absolventka vranské ZUŠ Klára Břicháčková. Kniha byla nominována na Cenu Muriel za nejlepší komiks roku 2021. „Poetika *Smrkovec* dá vzpomenout na díla Františka Skály, snímek *Kuky se vrací* nebo hry studia Amanita Design. Ale především svou autorku Kláru Břicháčkovou představuje jako obří talent českého komiksu“ (nakladatelství Paseka). Klára Břicháčková vystudovala animovanou tvorbu na FAMU. Je autorkou animovaných filmů *Mimicry* a *Želivka* a ilustrovala *Papouščí leprelo* Marky Mikové.

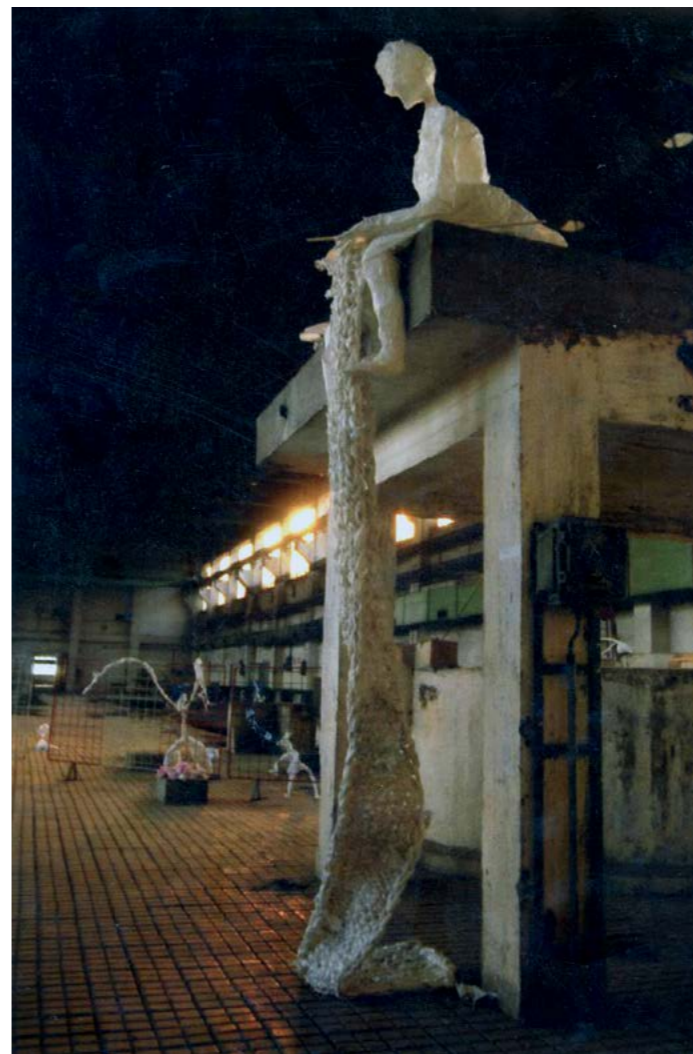
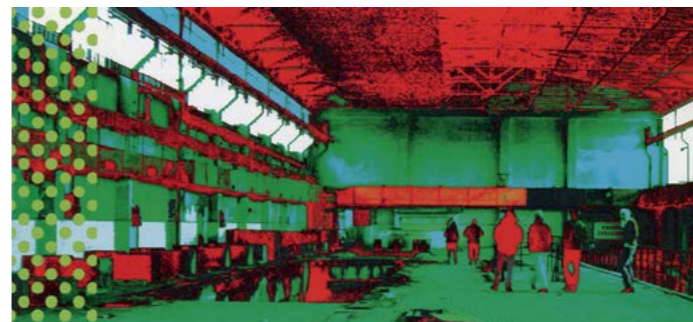

Matěj Smetana: *Věštění z noční oblohy částečně zakryté mraky*. Foto: Tomáš Souček

Matěj Smetana, absolvent vranské ZUŠ, vystudoval Fakultu výtvarných umění na Vysokém učení technickém v Brně a nyní na ní vyučuje (zároveň také na katedře výtvarné výchovy Pedagogické fakulty Masarykovy univerzity v Brně), přednášel také na Vysoké škole výtvarného umění v Bratislavě. „Majka Filipová mě přivedla k současnému umění, díky ní dělám to, co dělám. Když už jsem byl na FaVU, nevím, jestli to bylo ve čtvrtáku nebo v pátáku, tak jsem začal učit na vranské ZUŠce. Paní ředitelka Heda Javůrková mi umožnila, abych tam učil jeden den v týdnu. Byla skvělá, že mi věřila, já nikdy předtím neučil, vyšla mi vstříc a Majka mě jistila, když jsem cokoli potřeboval, tak mi poradila. Když jsem FaVU dokončil, tak už jsem na ZUŠce nepůsobil, ale s Majkou jsme vytvořili spojení s bývalou papírnou, začali jsme tam dělat výstavy, to byl důležitý počín, měli jsme tam i ateliér.“

Filip Smetana studoval na Fakultě výtvarného umění VUT v Brně a nyní je součástí týmu dětského webu České televize, kde působí jako game designer. Stojí za vznikem mnoha her a projektů na webu Děčko. V roce 2022 dostal s kolegy za hru o zakladateli genetiky Johannu Gregorovi Mendelovi *Mendel: Navzdory vytrvat* mezinárodní ocenění (2. místo v soutěži International TV Festival Heart of Europe).

Od roku 2006 se vernisáže konají v prostorách bývalé vranské papírny. ZDROJ: ARCHIV ZUŠ VRANÉ NAD VLTAVOU

Pavlína Tomášová,
FOTO: ADÉLA TOMÁŠOVÁ

Pavlína Tomášová

(ředitelka od r. 2018)

Když v roce 2018 Pavlína Tomášová vyhrála výběrové řízení na ředitelku Základní umělecké školy ve Vraném nad Vltavou, byl to také její návrat ke kořenům. Ve Vraném prožila dětství, chodila zde do školky i do školy, ale po studiích, když se vdala, se odstěhovala do Prahy. Vrané si ji ale zase přitáhlo a ona navazuje na nitku svých předků, kteří tu působili. Její dědeček Bohumil Kubec byl vynikajícím hercem, skutečná hvězda vranského ochotnického divadla, její tatínek a strýc, Petr a Pavel Kubecovi, zase založili taneční kapely Orion a Monzun, které hrály nejen ve Vraném, ale i v jeho širokém okolí. Její bratr Petr Kubec vystudoval stejně jako ona na konzervatoři hru na lesní roh, Pavlína pak ještě na saxofon, a oba teď učí na vranské ZUŠ. Brzy po svém nástupu na místo ředitelky musela zvládnout situaci, kterou nikdo z jejich předchůdců řešit nemusel – dobu covidové pandemie, dobu lockdownů. A zvládla ji, výuka i v této době probíhala. Vrané v Pavlíně Tomášové získalo ředitelku se snad nevyčerpateľnou energií, s chutí stále se učit novým věcem, se spoustou nápadů a vizí do budoucna.

Začneme tvým dědečkem. Vranský rodák František Zelenka, koncertní mistr v orchestru opery Národního divadla, žák Františka Přenosila, mi řekl: „Bohumil Kubec patřil do Národního divadla, to byl skutečně Pan herec.“ Vzpomínal na nezapomenutelná představení, v nichž tvůj děda s vranskými ochotníky hrál, na *Lucernu*, *Perly panny Serafinky*...

Já už dědu nezažila, ale babička mi vyprávěla, že se na něj jezdil dívat herec Josef Bláha, kterého známe třeba z legendárního seriálu *Hříšní lidé města pražského*. Dokonce snad s místními ochotníky i hrál, když za někoho zaskakoval.

Děda také na hrál na nějaký hudební nástroj?
Myslím, že ne.

Ale většina z nás si pamatuje na taneční kapely, které založili Petr a Pavel Kubecovi, tvůj táta a strejda. To táta tě přivedl k hudbě?
Táta se chodil učit hrát na housle do vranské hudebky, k panu Pře-

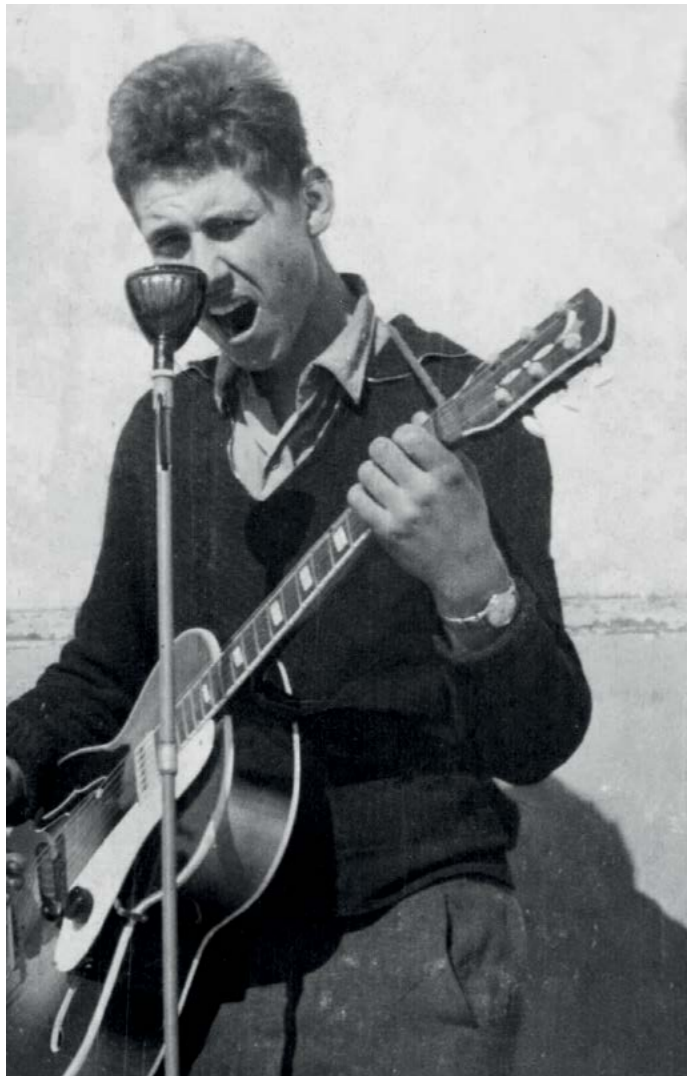
nosilovi. Když mu bylo třináct čtrnáct naučil se sám hrát na kytaru. Na Rádiu Luxembourg poslouchal stejně jako spousta jeho vrstevníků rock and roll, který ho uhranul. Elvise Presleyho, Billa Haleyho, podle nich se učil hrát a zpívat. Potom chodil při zaměstnání na Lidovou konzervatoř, dnešní Konzervatoř Jaroslava Ježka, studoval tam hru na kytaru, a ještě docházel k paní Podhajské na jevištní mluvní projev.

A maminka na něco hraje?

Ne. Ta nesměla, když jsme byli s bráchou malí, ani zpívat, aby nás nezkazila (smích). Zpíval nám táta a když někdy večer nebyl doma, tak to vyřešil tak, že nahrál a nazpíval na magnetofonové pásky písničky, a když nás máma uspávala, tak nám je pouštěla přes amplion z magnetáku. V obýváku zapnula magneták a v pokojíčku začal táta z amplionu zpívat.

Bohumil Kubec, dědeček současné ředitelky ZUŠ, byl hvězdou místního ochotnického souboru. Na fotografii z operety *Perly panny Serafinky* je spolu s Libuší Sofroňkovou, později Drábovou. ZDROJ: ARCHIV LIBUŠE DRÁBOVÉ

Petr Kubec, tatínek Pavlíny Tomášové, v době, kdy hrál nadšeně rock and roll.
ZDROJ: ARCHIV PAVLÍNY TOMÁŠOVÉ

S tatínkem, bráškou Petrem a pejskem Šišínem. ZDROJ: ARCHIV PAVLÍNY TOMÁŠOVÉ

Saxofonové trio (Pavlína Tomášová, Pema Lodrová a Andrea Slavičková) krásně zahrálo při rozsvícení obecního vánočního stroměčku, 2019. FOTO: LIBOR VOJTĚCH.

Co ti zpíval?

Všechno možné, lidové písničky, taky Pes jitničku sežral, Andělíčci poletí, prdelky nám ukazují... Škoda, že se to nezachovalo.

Každopádně to zafungovalo, ty i tvůj starší bratr Petr jste muzikální, oba zpíváte, hrajete na několik hudebních nástrojů...

Petr se učil hrát na klavír ve vranské hudebce u paní učitelky Popperové, moje sestřenice Petra taky, já k ní chodila jen rok, protože pak odešla. Byla to kapacita, ale byla přísná, když jsem se splet-

la, švihla mě tužkou přes prsty a vedle klavíru vždycky ležely její dvě německé dogy. Pak jsem začala soukromě chodit na lesní roh k vynikajícímu vranskému hornistovi Jiřímu Štefanovi, který hrál ve Státní opeře. Na lesní roh se u něj učil i Petr, který je o sedm a půl roku starší než já. A já jsem mu lesní roh doma pořád brala a pro legraci troubila, až usoudili, že mi to jde, že na to budu asi šikovná a pan Štefan mě začal učit taky. Nedávno jsem se táty ptala, jestli mu něco platil a říkal, že snad ani ne. Pan Štefan byl báječný. My jsme nesměli při konzervatoři vůbec dělat populární muziku, za to byl tenkrát vyhazov. A pan

Štefan mi hrozně fandil, když jsem začala ve čtrnácti tajně zpívat s tátovou a strejdovou kapelou, chodil i poslouchat na zkoušky...

Jak se to všechno propojuje, pan Štefan znal dobře tvého dědečka, našla jsem plakát, kdy po válce režíroval ve vranské sokolovně Fidlovačku, oba taky spolu s dalšími podporovali Františka Přenosila, aby se stal ve Vraném ředitelem hudební školy. Školy, kde ty teď řediteluješ. To byl dědeček koukal. Oba jste s Petrem absolvovali konzervatoř...

Ano, Petr v Praze, já v Teplicích. Do Prahy tehdy pro mě nebylo tzv. směrné číslo, z celého okresu Praha-západ mohly být přijaty jen dvě děti. Tenkrát mě pan Štefan doporučil pana Josefa Brázdu, který hrál starou barokní hudbu na french horny, přirozené lesní rohy. Hrál v orchestru Národního divadla, bydlel v Říčanech, kde taky vyučoval v hudebce. Tam jsem za ním jezdila a on mě připravoval na konzervatoř. Na konzervatoři v Teplicích také učil, ale paradoxně jsem k němu v prvním roce nenastoupila. Nastoupila jsem k panu Jiřímu Mackovi, který také hrál v pražském Národním

Zaměstnanci ZUŠ v roce 2023. Horní řada zleva: Petra Szaková, Michaela Temnyaková, Helena Půlpánová, Věra Laurinová, Alena Gorbyková, Marie Hrachovcová, Eva Hubáčková, Renata Stárková, Edita Škodová, Veronika Hrozinková, Eva Frydlová, Majka Filipová, Petra Nováková, Petra Opočenská, Tereza Palušová, Nataliia Leontieva, Pavla Kšicová, Pavlína Tomášová, Jana Látalová, Petra Škorpíková. Spodní řada zleva: Martin Bambušek, Tomáš Pelikán, Kristián Badarovský, Petr Kubec, Miloš Lopata, Jan Pospíšil, Jakub Tengler, Michal Ullmann. Na fotografii chybí: Lucie Dercsenyi, Henrieta Hornáčková, Martin Knesl, Klára Novotná, Jiří Slavík a Eva Šustová. ZDROJ: ARCHIV ZUŠ VRANÉ NAD VLTAVOU

divadle. Do Teplic dojíždělo hodně učitelů z Prahy. A jednou jeli tři profesori ráno do práce a u Doksan měli autonehodu, srazili se s kamionem a pan Macek zemřel. Až po téhle tragédii jsem přešla k panu Brázdovi. A o mnoho let později jsme se pak potkávali na soutěžích, na které jsem jezdila s dětmi, on se ke mně vždycky 50 hrnul a chlubil se, že jsem jeho žákyně.

Konzervatoř jsi absolvovala v roce 1993 a nastoupila jsi do ZUŠ-ky v Černošicích...

Učit jsem začala ve Vraném. V 5. a 6. ročníku jsme museli mít povinnou praxi. Zašla jsem tehdy za paní ředitelkou Hedou Javůrkovou a ona mi přidělila dva žáky, dvě dětičky z Měchenic, které jsem učila v pátek odpoledne hrát na zobcovou flétnu. Když

jsem dokončila konzervatoř, ve Vraném volné místo nebylo, ale naskytlo se v Černošicích. Na tamní ZUŠce jsem učila více než čtvrtstoletí. Začínala jsem na odloučeném pracovišti ve Všenorech, učila jsem hlavně hru na zobcovou flétnu, protože o lesní roh zas takový zájem nebyl. Když se mi v roce 2003 narodil syn, vrátila jsem se po půl roce do práce, a to už jsem začala učit v Černošicích. Hru na lesní roh, v té době jsme měli asi nejvíce žáků na tento nástroj. Když jsme s dětmi přijeli na miniHORN, to je celorepubliková akce hornistů, pamatuji si, že se všichni di-

čili, že tam má naše hudebka pět hornistů, protože tam většinou měla každá jen jednoho.

Když mi bylo lehce přes třicet, tak se Zdeněk Páleníček, ze slavného rodu klavíristů (jeho otec Josef Páleníček byl klavírní virtuos a hudební skladatel), který učil na Ježkově konzervatoři a u nás v hudebce v Černošicích, dozvěděl, že shánějí hornistu a on jim doporučil mě. Jezdila jsem s nimi zkoušet jazzové věci od Milese Davise, a tak jsem se dostala k saxofonu. V 33 letech jsem si koupila saxofon, zjistila jsem, že mi to jde, začala jsem na něj hrát

Základní umělecká škola Vrané nad Vltavou
vás zve ke sledování
**ADVENTNÍHO
KALENDÁŘE**
od 1. 12. do 24. 12. 2020
a
**NOVOROČNÍHO
KONCERTU**
1. 1. 2021
na webových stránkách a FB naší školy.
www.zusvrane.cz

Kvůli pandemii covidu-19 nebylo možné veřejně vystupovat. Pavlína Tomášová zapojila děti a rodiče vzdáleně a z videí, které doma děti a rodiče nahráli, sestříhala 24 skladeb. Každý den od 1. do 24. prosince zveřejnila jedno z videí. Vše propojila i s výtvarnými díly dětí. Vznikl tak unikátní adventní kalendář. ZDROJ: ARCHIV ZUŠ VRANÉ NAD VLTAVOU.

**Prázdniny jsou tady UŽ,
projdi stezku s naší
ZUŠ!**

Základní umělecká škola Vrané nad Vltavou a odloučená pracoviště Jílové u Prahy a Davle Vás zvou na prázdninovou stezku.

Stezka je určena nejen dětem, ale i rodičům. Zkrátka všem, kteří se rádi něco dozvědí z oblasti hudby, tance a výtvarného umění.

Čeká na Vás několik zastávek, kde na kartičkách najdete otázky a z druhé strany odpovědi.

6. 3. – 13. 3. 2021

Kde stezku najdete:

Vrané nad Vltavou » Stezka vede od budovy ZUŠ, ulicí U Pošty, kolem potoka, po schodech ke Staré škole (u kostela).

Jílové u Prahy » Stezka vede od budovy ZUŠ (obecní dům) směrem do parku pod muzeem.

Davle » Stezka vede od vstupu do ZUŠ (ZŠ) přes přechod a kolem autobusové zastávky brankou do parku.

Jako ředitelka musela Pavlína Tomášová zvládnout situaci, kterou předtím nikdo nezažil - dobu covidové pandemie, dobu lockdownů. A zvládla ji na jedničku. Aby děti neztratily kontakt se ZUŠ a mohly se při společných aktivitách potkat na čerstvém vzduchu, vymyslela pro ně naučné stezky. „U první stezky jsme ještě neměli laminovačku, tak brácha zatavoval texty s jednotlivými úkoly do fólií žehličkou,“ vzpomíná Pavlína Tomášová, která má velkou oporu ve své rodině - s mnohým jí pomáhá také manžel a obě děti. ZDROJ: ARCHIV ZUŠ VRANÉ NAD VLTAVOU.

V roce 2020 byl otevřen taneční obor, který vyučuje Jana Látalová. FOTO: ŠTĚPÁN LÁTAL

a slyšely to děti v hudebce v Černošicích a všechny na něj chtěly hrát taky. Paní ředitelka Lída Plzáková mi důvěřovala a nechala mě ho učit. Já jsem se ale cítila trochu jako podvodník, sice jsem chodila na Pražskou konzervatoř na kurzy, ale to mi nestačilo. Znovu jsem nastoupila na konzervatoř do Teplic, protože v Praze neumožňovali dálkové studium, a vystudovala jsem ještě obor hra na saxofon.

Máš dceru Adélu a syna Josefa. Pokračují v rodinné tradici? Mají vztah k hudbě?

Adélka chodila do hudebky na klavír od školky, ale skončila v druhém cyklu a Pepík podobně, ten hrál na kytaru. Adélka chodila i na zpěv. Já jsem v Černošicích založila dvě swingové kapely, pak jsem si řekla, že bychom mohly zkusit secvičit čtyřhlasně zpívané swingové písničky – Adéla a ještě tři holčiny. Dokonce pak získaly třetí místo v krajské soutěži, což je docela úspěch, protože ty soutěže jsou pořád takové vážné a do toho vpadly holky se swingem.

Bylo těžké opustit v roce 2018 Černošice? Prožila jsi tam pětadvacet let...

V ZUŠce ve Vraném jsem pracovala už od roku 2015, respektive na jejím odloučeném pracovišti v Davli. Tehdy totiž náhle zemřel pan učitel Daniel Kopáček, který v Davli učil kytaru, klarinet a saxofon. Heda Javůrková mě poprosila, jestli bych jí nepomohla a nevzala do konce školního roku saxofon. Pak se mě zeptala, jestli bych tam nezůstala učit natrvalo. Já jsem souhlasila, pracovala jsem v Černošicích a k tomu dál dojížděla do Davle. Jednoho dne mi Heda zavolala, jestli bych se nechtěla přihlásit do konkurzu na ředitelku ZUŠky, že bude odcházet po penze. Mně se úplně nechtělo, v Černošicích se mi líbilo, byl tam skvělý kolektiv, krásné prostředí, fajn děti, rodiče. Ale po poradě s rodinou jsem se rozhodla to zkusit. Když jsem se stala ředitelkou, ještě jsem souběžně dva roky učila v Černošicích, protože jsem tam měla žákovskou kapelu, s níž jsme se chtěli dostat do soutěže, a dva žáky, které jsem chtěla dovést k absolutoriu.

Pavλίna Tomášová a Petra Škorpíková. ZUŠ pravidelně vystupuje na vranském posvícení, 2022. FOTO: TOMÁŠ HAVRDA

Rok a půl po tvém nástupu přišel covid-19, celosvětová pandemie, jakou nikdo z nás dosud nezažil. A s ním lockdowny. Jak moc bylo těžké udržet v té době výuku?

Díky tomu, že jsme rok před covidem nakoupili počítače a přešli na elektronické třídnice, tak jsme to zvládli. Při prvním lockdownu jsme učili přes Skype nebo WhatsApp, při druhém lockdownu už jsme měli Teamsy. Hodně nám tehdy pomohl Zdeněk Borecký, který všechno nainstaloval, vysvětlil. Zapojili jsme se do projektu ZUŠ PO SÍTI. Dělali jsme koncerty po síti, sestříhala jsem je z videí, které děti doma natočily. Nejdřív jsem se to ale musela naučit, pomáhala mi dcera Adéla. Pak jsme měli krásný projekt Adventní kalendář, vybrali jsme 24 koled a vánočních písní, s dětmi jsme je na dálku nacvičili, ony poslaly videa, já to všechno sestříha-

la a 24 dní před Vánocemi se každý den otevřelo okénko kalendáře a lidé si mohli poslechnout přes naše webové stránky nebo přes facebook jednu vánoční skladbu. V této podobě jsme dělali i výtvarné projekty a výstavy, dokonce Jana Látalová, která vede taneční obor, na dálku předtančovala a tančili s ní nejen děti a maminky, ale i někteří tatínci. Protože venku jsme se sejít mohli, dělali jsme tematické vycházky, děti ve Vraném, Davli i Jílovém se mohly projít po okolí a při tom plnit úkoly, což v době, kdy se nic nesmělo, kdy neměly žádné kroužky, ocenily.

Ještě jednou chci poděkovat všem kolegům, dětem i rodičům za spolupráci během distanční výuky. Doteď tuto formu využíváme, třeba když žáci odjedou do zahraničí, tak nemusí výuku přerušit, ale umožníme jim učit se distančně.

ZUŠ pravidelně vystupuje na vranském posvícení a dalších občasných akcích, 2022. FOTO: TOMÁŠ HAVRDA

Tohle nelehké období jste zvládli. Co ještě se za těch pět let, co jsi ředitelkou, povedlo?

V roce 2020 se podařilo otevřít taneční obor a od září 2023 otevřeme i literárně dramatický obor, zatím máme jen kroužek. Nedávno jsem byla na okresní recitační soutěži v Rudné, kde dvě děti z naší školy postoupily do krajského kola. Byla jsem úplně nadšená, jak všichni krásně recitovali nádherné básničky, jak se podporovali, žádná rivalita, úplně jsem je hltala očima a žasla, nikdy předtím jsem na žádné recitační soutěži nebyla. Literárně dramatický kroužek u nás vede Klára Novotná, která pracuje jako dramaturgyně rozhlasových her v Českém rozhlase. Od září 2023 už budeme škola čtyřborová a kapacita se navýší z 540 na 600 žáků. S tím, jak se začala navyšovat kapacita školy, rozšířil se pedagogic-

ký sbor, nastoupilo několik mladších kolegů, kteří do školy vnesli čerstvý vítr. Otevřeli jsme obor bicí a basová kytara. Koupili jsme klavírní křídlo. Bylo by skvělé mít větší prostory, kde by děti mohly i komponovat, kde by byla nahrávací studia. Od září 2023 nám základní škola půjčí na odpoledne tři místnosti, za což jsme moc rádi. Tím se nám trochu odlehčí, protože do stávající budovy ZUŠ už se těžko vtěsnáváme.

Máš na starosti nejen kmenové pracoviště ve Vraném, ale i dvě odloučená pracoviště – v Davli a v Jílovém. To je hodně práce. Stiháš i učit?

Stíhám a je to moje nejmilejší činnost. Učím na saxofon, flétnu a vedu jeden soubor (saxofony, basu a bicí).

Anna Heinzová, 2021. ZDROJ: ARCHIV ZUŠ VRANÉ NAD VLTAVOU

A jaké jsou tvoje vize do budoucna?

Vranská ZUŠ by si po sedmdesáti letech, kdy nám sloužila, kdy jí prošly stovky žáků, zasloužila rekonstrukci. Bojujeme s vlhkostí a potřebovali bychom více učeben, rozšířit koncertní sál... Mám radost, že obecní úřad o tom uvažuje, první vlašťovkou je, že jsme se na popud radnice sešly s Dášou Selicharovou. Dáša, která je stavařka, si školu prohlédla a slíbila, že po domluvě s obcí zahájí přípravné práce pro projekt. To je první krůček. Pokud bude mít obec připravený zpracovaný projekt, může požádat o dotaci na rekonstrukci obecní budovy.

Vedle konzervatoře jsi ještě vystudovala na vysoké škole sociální práci, pracovala jsi s mentálně postiženými v Centru sociálních služeb ve Hvozdech, věnovala ses tam muzikoterapii, s klienty centra jsi jezdila i na festivaly. Nedávno ses po

Marie Benešová, 2021. ZDROJ: ARCHIV ZUŠ VRANÉ NAD VLTAVOU

Sára Jirotová, 2021. ZDROJ: ARCHIV ZUŠ VRANÉ NAD VLTAVOU

S Blekouškem, brazilskou filou. ZDROJ: ARCHIV PAVLÍNY TOMÁŠOVÉ

Dům, v němž sídlí ZUŠ, byl postaven před téměř 150 lety.
FOTO MILAN KOLLINGER A ARCHIV JIŘÍHO KUČÍRKA

šesti letech psychoterapeutického výcviku stala řádným členem České asociace psychoterapeutů. Letos v červnu ti bude padesát. To člověk bilancuje a už trochu ví, co je v životě důležité a co za trápení se nestojí. Co je pro tebe podstatné?

Být spokojená sama se sebou. Aby to, co dělám, bylo pro mě smysluplné, možná mě to stále ještě posouvalo a hlavně bavilo.

(pk)

POZVÁNKY NA OSLAVY VÝROČÍ ŠKOLY

20. 5. 2023

Sokolovna Vrané nad Vltavou

- 14.00 » Slavnostní zahájení
» Koncert mladších žáků
» Křest knihy „Historie a současnost Základní umělecké školy ve Vraném nad Vltavou“
- 15.00 » Přestávka
- 15.30 » Recitace literárně dramatického oboru
- 15.45 » Lidová kapela žáků školy
- 16.00 » Vystoupení tanečního oboru a pěveckého sboru Aterevojs (mladší žáci)
- 17.00 » Přestávka
- 17.30 » Koncert na vlně lehčího žánru
- 18.30 » Přestávka
- 19.00 » Koncert starších žáků a pěveckého sboru Euphonia
- 21.00 » Ukončení oslavy

- » Součástí oslav výstava o výtvarném oboru školy
- » V přestávkách promítání fotografií s hudbou Josefa Vejvody

30. 5. **Bicí Fest**

14.00 – 17.30 hod. » WORKSHOPY » s Martinem Novákem, Emilem Machainem a Jakubem Tenglerem

18.00 » KONCERT PRO VEŘEJNOST » Emil & Jakub, Martin Novák, Emil Machain, Vojta Záhora

31. 5. **Saxofon Fest**

14.00 – 17.30 hod. » WORKSHOPY » s Františkem Kopem a Janem Pospíšilem

18.00 hod. » KONCERT PRO VEŘEJNOST » vystoupení žáků s rytmikou Prago Union

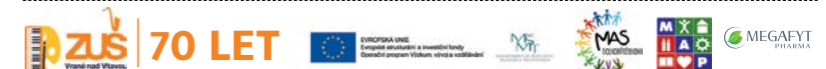
1. 6. **Tanec Fest**

14.00 – 17.45 hod. » WORKSHOPY » s Michaelou Sušou, Karolínou Gilovou a Janou Látalovou
hudba: Jan Bárta, Václav Kalivoda

9. 6. **Drama Fest**

15.00 – 18.00 hod. » DIVADELNÍ DÍLNA » s Klárou Novotnou

Workshopy jsou určené především pro žáky, kteří navštěvují základní umělecké školy v našem regionu. (Vrané, Břežany, Jesenice, Černošice, Dobříchovice, Řevnice.) Workshopy a koncerty umožňují setkávání nejen žáků, pedagogů a komunit, ale především představují základní umělecké školství v regionu a celé republice.

Základní umělecká škola Vrané nad Vltavou historie a současnost

Text: Pavlína Kourová, Natálie Lupienská

Foto: autoři a majitelé fotografií jsou uvedeni pod jednotlivými snímky

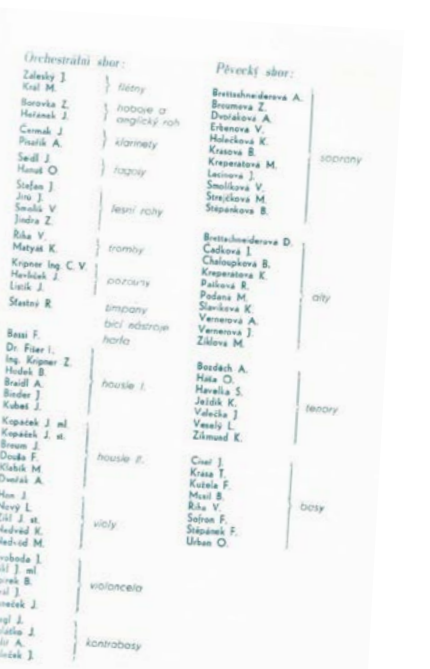
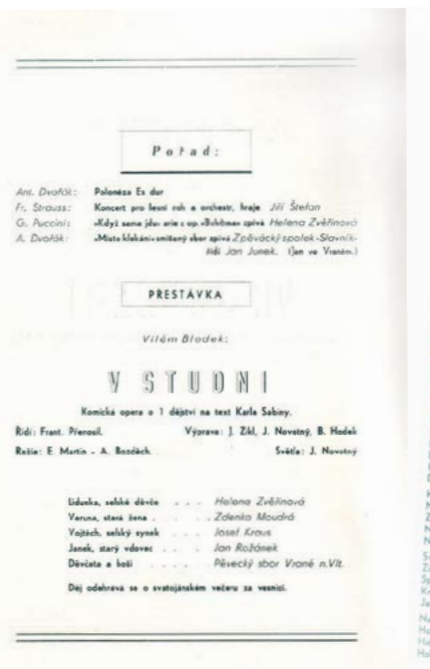
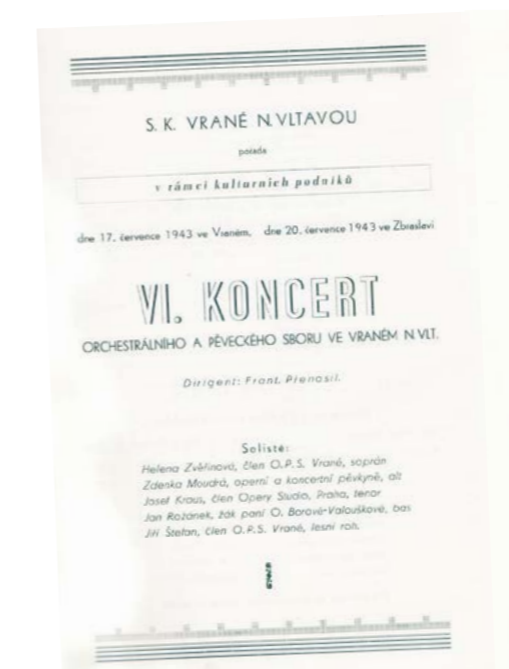
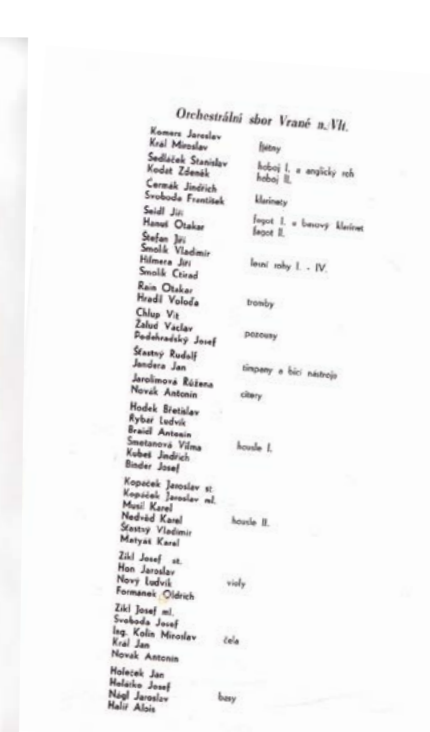
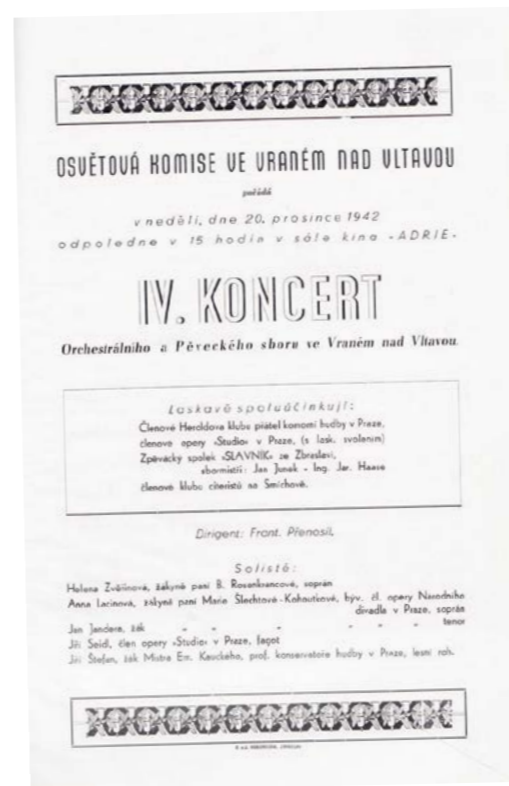
Grafický návrh a sazba: Daniel Zewdie

Vydala: Základní umělecká škola Vrané nad Vltavou

www.zusvrane.cz

Tisk: DRAGON PRESS, s. r. o., Klatovy

ISBN 978-80-11-03101-5

ISBN 978-80-11-03101-5

9 788011 031015